

Kansanääni

Nro 2/05

Mielipidelehti työn, toimeentulon, rauhan ja kansanvallan puolesta

Irtonumero 1,70 €
4. vuosikerta

Kansat rauhan puolesta

Toukokuun 9. tulee 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä Euroopassa. Eri puolilla maailmaa, mm. Helsingissä, järjestettiin 19.3. laajoja sodan vastaisia mielenosoituksia. Rauhan voimat ovat aina painottaneet, että on tuhoisaa unohtaa ne tapahtumat, jotka johtivat sodan syttymiseen. On opittava kokemuksista ettei historia toistaisi itseään.

Sivut 3, 9-11

Vain hölmöläiset säästävät koulutuksesta

EU-suuntautunut talouspolitiikka, joka ottaa kaikki ohjeensa Brysselistä, on ajanut Suomen kunnat mahdollottomaan tilanteeseen. Kunnallisia palveluja yksityistetään ja supistetaan. Erityisesti hölmöläisten hommaa on karsia koulutuksen rahoja. Näin on käymässä mm. Vantaalla, Helsingissä ja Haapajärvellä sekä monissa muissa kunnissa.

Sivut 4, 7 ja 13

Rikas Suomi kuristaa maaseudun

Maatalouspolitiikkaa ei sitäkään enää päätetä Suomessa vaan EU:ssa. Jopa Suomen oma maatalous-tuki joudutaan hyväksyttämään Brysselissä. Myös viljelijät ovat osoittaneet mieltään isenäisen päätösvaltansa menettämistä ja tulojensa piene-nemistä vastaan. Hallituksen maaliskuisissa budjet-tikehysneuvotteluissa valtiovarainministeriö ja ministeri Kalliomäki tarjosi maanviljelijöille 4 euron tuntiansiota. Ei ihme ettei sellainen talonpojille kelpaa.

Sivut 2-3 ja 4

Sivu 2:

- *EU:n perustuslaista saatava kansanäänestys
- * Itsenäisen päätösvallan lopettaminen ei ratkaise työllisyyskriisiä

Sivu 3:

- * Erillissota vain liitto Hitlerin kanssa

Sivu 4:

- * Valtio jatkaa kansan ja kuntien kurjistamista
- * Viljelijät osoittivat mieltään kohtuullisen toimeentulon puolesta

Sivu 5:

- * Kasvihuoneilmiö - suurin uhka ihmiskunnan tulevaisuudelle

Sivu 6:

- * Paavi - myytti ihmiskunnan puolestapuhujasta

Sivu 7:

- * Valtuustokulumiset Haapajärvellä ja Helsingistä

Sivu 8:

- * Vapputervehdykset
- * Rahanjakolaskuja

Sivu 9:

- * 60-vuotta Voiton Päivästä
- * Taistelu Berliinistä

Sivu 10:

- * Sota kypsä kapitalistisen maailman sisällä

Sivu 11:

- * Erillissota liittosuhteessa Saksaan

Sivu 12:

- * Maailman Nuorison ja Opiskelijoiden Festivaalit Venezuelassa
- * Olof Palmén utopia

Sivu 13:

- * Oikeutta ja kuolemaa

Sivu 16:

- * Kommunistit keskustelivat voimien yhdistämisestä

Kaikkien maiden proletaarit -
liittyykää yhteen!

Kansanääni

Päätoimittaja:

Reijo Katajaranta, PL 780, 00101 Helsinki

Helsinki huhtikuu 2005

EU:n perustuslaista saatava kansanäänestys

EU:n perustuslaki on tullut vaiheeseen, jossa jäsenmaat alkavat ottaa siihen kantaa. Voimaan se tulee sen jälkeen kun se on kaikissa jäsenmaissa ratifioitu. Tämä vaihe tulee tämän vuoden lopulla tai ensi vuoden alkupuolella.

EU:n perustuslain läpimeno edellytti alun perin, että kaikkien jäsenmaiden tuli hyväksyä se. Sittemmin on esitetty, että perustuslaki voi tulla hyväksytyksi, vaikka joku jäsenmaista sen hylkäisikin, kunhan vain keskeiset EU-maat sen hyväksyvät. Noin kymmenessä EU-maassa on päädytty kansanäänestykseen perustuslaista. Ensimmäisenä perustuslaista äänestää Ranska, jossa kansanäänestys pidetään 29. toukokuuta.

Suomessa ei aiota järjestää kansanäänestystä. Perusteluja siihen on esitetty monia. Ensiksikin on sanottu, ettei kansa ymmärrä perustuslakia. Se on liian pitkä, että kansa sen lukisi läpi. Parempi antaa perustuslain hyväksyntä eduskunnalle. Toiseksi sanotaan, että perustuslaista ei voida onkia esille yhtä ainoaa kysymystä, johon vastaamalla KYLLÄ tai EI, kanta koko perustuslakiin tulisi yksiselitteisesti selvitettyä. Kolmanneksi sanotaan, että kansa ei kuitenkaan äänestäisi perustuslaista, vaan kokonaan jostain muusta kuten hallituksen kansansuosioista, työttömyydestä tai muusta poliittisesta kysymyksestä.

Kansanäänestyksen vastustajien perustelut ovat huteria. Kansa ymmärtää perustuslain keskeiset pykälät, jos ne vain sille suomen kielellä selitetään. Ei tarvitse kuin lukea perustuslain muutamat keskeiset pykälät, kun jo selvää, että perustuslain kautta annamme poliittisen päätösvalvan ja lainsäädäntövalvan lopullisesti pois itseltämme. Samoin menettäisimme oikeutemme jopa ulko- ja puolustuspolitiikkaan eikä valta Suomessa silloin enää olisi kansalla. Eduskunnalla ei ole mitään oikeutta antaa kansalle kuuluvaa valtaa pois kansalta.

Kansanäänestystä puoltaa myös se, että vuoden 1994 neuvonantavan EU-kansanäänestyksen jälkeen silloin esitetyn ratkaisun sisältö on olennaisesti muuttunut. Suomen marka lopetettiin kansan mielipidettä kysymättä eikä eduskunta ole edes säättänyt lakia omasta rahasta ja itsenäisestä rahapolitiikasta luopumisesta.

Ranskassa ollaan siis järjestämässä kansanäänestystä. Nyt reilu kuukausi ennen äänestystä perustuslain hyväksyminen on siellä suurissa vaikeuksissa. Vastustajien määrä kasvaa ollen jo 55%. Kannattajia on enää 45%. Ranskalaiset epäilevät perustuslaissa mm. palveludirektiivin läpimenoa ja EU:n itälaajenemisen aiheuttamia kustannuksia.

Jos EU:n perustuslaki kaatuu Ranskassa, koko EU on uudessa tilanteessa. Miten EU siitä selviää, jäänee nähtäväksi. Painetta kansanäänestyksen järjestämiseksi Suomessa on joka tapauksessa myös nostettava.

Tilaan **Kansan äänen**

Lehti ilmestyy 6 kertaa vuodessa. Vuosikerran hinta on 15€.

- Olen maksanut tilaushinnan 15 €
- Maksettu tilille OKO 554114-227966
- Lehti laskuttaa

Sukunimi

Etunimi

Lähiosoite

Postinumero ja -paikka

Tilaus postitetaan os. Kansan ääni PL 780, 00101 Helsinki.
Puhelintilaukukset 040-5643205 tai 050-5884159

Itsenäisen päätösvalvan ...

Saksassa oli vuoden 2005 alussa 5,2 miljoonaa työtöntä eli yhtä paljon kuin Suomessa on suomalaisia. On sanottu, että Saksan työttömyysluku on suurin 60 vuoteen eli sitten toisen maailmansodan. Oikeammin Saksan työttömyysluku on suurin sitten 1930-luvun pulakauden. Nimitetään Hitlerin aikana työttömyyttä alennettiin rakentamalla moottoriteitä ja aseita ja lähettämällä miehiä sotaan.

Euroopan unionin maissa on kaiken kaikkiaan virallisesti 19 miljoonaa työtöntä. Vuonna 2000 hyväksytyssä Lissabonin strategiassa tavoitteeksi asetettiin, että EU:sta tulee maailman kilpailukykyisin ja dynaamisin alue vuoteen 2010 mennessä. Työttömyysluvut nakertavat uskottavuutta.

Palveludirektiivi- uhka yhteismarkkinoiden perusajatukselle

Ranskassa on toukokuussa kansanäänestys EU:n perustuslaista. Kevään 2005 gallupien mukaan enemmistö aikoi äänestää EI EU:n perustuslailla. Tämä on säikäyttänyt niin, että palveluiden vapaakaupan toteuttamista EU:n palveludirektiivin avulla lykättiin. Ranskassa on nimitettiin levinnyt pelko, että palveluiden vapaakauppa kiihdyttää palvelualan työvoiman alennusmyyntiä ja työehtojen heikentämistä. Sen on myös pelätty kiihdyttävän kehitystä, jossa ylikansalliset tyhtiöt syrjäyttävät julkisia palveluita, joita ajetaan muutoinkin alas valtioiden ja kuntien velkaongelmien takia.

EU:n komissio mainosti palveludirektiivillä, että se lisää hyvinvointia. Tällaiset laskelmat tehdään siten, että katsotaan, missä jokin palvelu tuotetaan tehokkaimmin. Sitten oletetaan, että vapaa kauppa tuo tällaisen tehokkuuden vallitsevaksi, jolloin samalla työvoimalla

saadaan aikaan enemmän palveluita. Laskelmissa unohtetaan, että tehostaminen ei välttämättä lisää palveluita vaan sitä käytetään työvoiman vähentämiseen. Tämän kansalaiset ymmärtävät ja siksi lupauksiin suhtaudutaan epäilyksellä.

Palveluiden vapaakaupan kohtaama vastustus kohdistuu sillä tavoin EU:n ytimeen, että unionia on perusteltu juuri yhteismarkkinoilla eli tavaroiden, pääomien, työvoiman ja palveluiden vapaalla liikkuvuudella. Nyt palveluiden vapaa liikkuvuus kohtaa vastustusta eli koko yhteismarkkinoiden perusajatus kohtaa vastustusta.

Palveludirektiivin myöhentämisellä halutaan turvata Unionin perustuslaki

Aiemminkin on ollut vastaavia ongelmia. Työvoiman vapaa liikkuvuus uusista jäsenmaista aiheutti pelkoja työpaikkojen puolesta, jolloin toteutettiin siirtymäaikoja. Pääomien vapaa liikkuvuus on kohdannut vähemmän vastustusta, koska kansalaiset eivät keskeiset päättäjät ole ymmärtäneet, mikä merkitys on sillä, että yritysten omistus ja sen myötä taloudellinen valta siirtyy ulkomaisiin käsiin. Asia oli kyllä tiedossa ja silloin, kun Euroopan talousaluetta koskeva ETA-sopimus hyväksyttiin lammavuonna 1993. Mutta sen merkityksen ymmärsi vain ani harva. Myös palveludirektiivin hyväksymisessä on kyse vain ETA-sopimuksen toimeenpanosta eli asiaan periaatteellisessa mielessä sitouduttiin Suomessa jo vuonna 1993 ja EY:ssä jo sitä ennen.

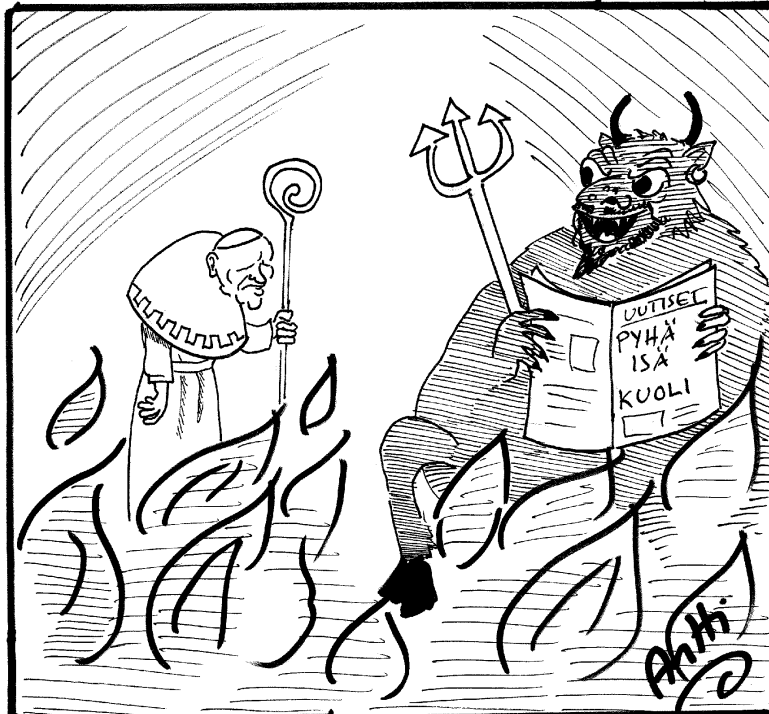
Keskustelu palveludirektiivistä on samanlaista kuin keskustelu sotilaallisesta liittoutumisesta tai eurosta. Vuoden 1995 EY-kansanäänestyksen edellä sanottiin, että EY-jäsenyyden hyväksyntä ei tarkoita yhteisvaluutta eikä sotilaallista liittou-

tumista. Kansa uskoi. Nyt euroa ja sotilaallista liittoutumista perustellaan sillä, että jäsenyyden yhteydessä niihin jo sitouduttiin ja Suomi on asiallisesti jo sotilaallisesti liittoutunut.

Perustelujen ristiriitaisuus on oma kysymyksensä. Oma kysymyksensä ovat annetut lupaukset, kuten presidentti Ahtisaaren vuoden 1994 presidentinvaalikampanjassa, että EU parantaa työllisyyttä. Moni uskoi annettuihin lupauksiin, kuten katoliset paavin. Palveludirektiivistä ei ole luovuttu, mutta sitä lykättiin, ettei vaarannettaisi perustuslain hyväksymistä Ranskan kansanäänestyksessä. Saksan yleistä mielipidettä tyrnyteltiin antamalla Saksalle erivapauksia. Maa saa lisätä velkaansa aiemmin sallittua enemmän. Perusteluksi käyvät itäisen Saksan rahoitusongelmat. Englantilaisien suhtautumisesta perustuslakiin ollaan vielä epävarmoja. Lopulta Tanska voi olla maa, joka hylkää perustuslain, mutta ei hanketta Tanskaan pysäytetä. Ei vaikka sanotaan, että jos yksikin maa äänestää vastaan, perustuslakia ei tule. Ennenkin on pykäläiä sorvattua ja äänestetty niin monta kertaa, että hankkeet menevät läpi tai on annettu erivapauksia. Pelotteluakin osataan harastaa. EU:n sanotaan ajautuvan kriisiin, jos perustuslakia ei hyväksytä.

Unionin perustuslaki syrjäyttää Suomen eduskunnan

Perustuslain mukaan "Tämä perustuslaki sekä lainsäädäntö, jota unionin toimielimet antavat käyttäessään sille annettua toimivaltaa, ovat ensisijaisia jäsenvaltioiden oikeuteen nähden" (EU:n perustuslain 1. luku, 6 artikla) eli perustuslaki mitoitto Suomen eduskunnan aseman korkeimman vallan haltijana Suomessa. Jos Suomen eduskunta tekee päätöksen, sillä ei enää olisi

-OLENKO MINÄ NYT TAIVAASSA...???

- TAIVAASSAKO???

ARVAAPPA KAHDESTI...

.....lopettaminen ei ratkaise työllisyyskriisiä

J.V.Snellman sai aikaiseksi 1800-luvulla Suomelle oman valutan, Markan. Tähän perustui, että Suomi sai kehittää rauhassa talouttaan ensin autonomisena osana Venäjää ja sitten itsenäisenä valtiona. Nyt Suomella ei enää ole omaa rahaa, eikä Suomen pankki enää valvo oman kansantaloutemme etuja. Snellmanin patsaan päällä istuva loppikin taitaa olla varmistamassa, ettei maamme itsenäisyys enää uusiutuisi.

lainvoimaa ellei se noudata EU:n päätöksiä. Tämä kajoaa kansallisen päätösvaltaa työntekijöihin. Suomen kansa ja sen valitsema eduskunta ei enää päättäisi asioista Suomessa. Nytkin on valtaa siirretty, mutta EU:n perustuslaki vahvistaisi ja vakiinnuttaisi vallan siirtämisen. Lisäksi valtaa siirrettäisiin koko ajan entistä enemmän. Perustuslain mukaan esimerkiksi "jäsenvaltiot sovitavat yhteen talous- ja työllisyyspolitiikkansa III osassa määrättyjen sääntöjen mukaisesti, joiden laatiminen kuuluu unionin toimivaltaan" (1. luku 12 artikla 3. kohta).

Perustuslain mukaan "unionilla on toimivalta määrätä ja toteuttaa yhteistä ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa, mihin kuuluu yhteisen puolustuspolitiikan asteittainen määrittely" (1. luku, 12 artikla, 4. kohta). Puolustuspolitiikasta erotetaan vielä yhteinen puolustus, mutta säädetään, että yhteinen puolustuspolitiikka "johtaa yhteiseen puolustukseen, kun Eurooppa-neuvosto yksimielisesti niin päättää". Eurooppa-neuvostossa Suomen edustaa nyt presidentti kun Liisa Jaakonsaaren ja kumppanien mielestä siellä pitäisi olla pääministeri, joka

siis olisi päättämässä, että Suomi sioutuu yhteiseen puolustukseen.

Päätösvalan "hivuttaminen" Unionille ei ratkaise työllisyyskriisiä

Toimivallassa on eri asteita. Osa toimivallasta merkitsee unionin yksinomaista päätösvaltaa ja osa yhteistä päättämistä. Yhteisin päätöksin voidaan siirtää päätösvaltaa pysyvästi. Päätöksenteko on rakennettu näin, että unionin otetta kansallisesta päätösvallasta voidaan asteittain lisätä ja tiivistää. Kaiken päätösvalan keskittäminen kerralla kohtaisi vastustusta enemmän. Antamalla myönnötyksiä kriitikoille, saadaan voimaan päätösvaihto, eli että unionille annettu toimivalta on ensisijaisesti jäsenvaltioiden oikeuteen nähden. Tämän avulla voidaan toimivaltaa hivuttaa lisää ja uusille alueille ja muuttaa toimivallan lähtökohtaa niin, että unionin yksinomaisten päätösvalan osuus lisääntyy.

Tätä perustellaan sitten sillä, että mm. työllisyyskriisiä ei saada ratkaistua, jos toimi- ja päätösvaltaa ei siirretä unionille eli saada aikaan toimivaa poliittista unionia, käytännössä Euroopan Yhdysvaltoja. Tätä taas perustellaan mm. sillä, että yhteismarkkinoiden loppuun vienti ei ole mahdollista, jos kansallisiin päätöksiin tätä voidaan jarruttaa. Siksi ajetaan enemmistöpäätöksiä.

Yhteismarkkinoita taas perustellaan sillä, että se aikaansaavaksi rakennemuutoksen, jossa voimavarat ohjautuvat tehokkaimpaan käyttöön kuten palveludirektiivin kohdalla. Se sitten aikaansaavaksi nopeamman talousskas-

von. Tässä lähtökohdana oleva ideologia on perustaltaan uusliberalistinen, joka ei ota huomioon, että on esimerkiksi työttömyyttä, joka ei ole vapaaehtoista. Vaikka ideologia on uusliberalistinen, käytännössä se toimivuuteen ei uskota, vaan halutaan EU-tasoisista talous- ja työllisyyspolitiikkaa. Epäjohton mukaisuus sisältyy myös siihen, että johdonmukainen neoliberalismi tarkoittaisi vapaa kauppa ja vapaata tavaroiden, palveluiden, työvoiman ja pääomien liikkuvuutta eli vapaata markkinataloutta kilpailukapitalismin muodossa koko maailman mitassa. Siihenkin suuntaan edetään.

Ongelma on kuitenkin siinä, että kilpailukapitalismi johtaa talouden häiriöihin ja monopoleihin, jotka globaalissa toiminnassaan syrjäyttävät yhteiskunnan yritykset poistaa häiriöitä. Kansallinen päätösvalta mahdollistaa maa- ja aluekohtaisten erityisolojen ottamista huomioon, mutta ylikansallisuus syrjäyttää sen mahdollisuuden. Yksittäisistä maista ja kansoista tulee globaalitalouden ajopuuta ja rakennemuutoksen sepeuttäjä. Kansalliset valtiot ja yhteiskunta menettävät kykyään taata kansalaisten perusturvaa ja kansallisten valtioiden uskottavuus kärsii. Se ruokkii kehitystä, jossa jokainen huoletti itsestään ja kääntää selkensä omalle maalleen, jos se ei enää anna lain ja toimeentulon turvaa.

Demokraattinen rintama työllisyyden puolesta

Tulevissa presidentinvaaleissa tilanne on nyt sellainen, että kaikki asetetut ehdokkaat ovat ilmoittautuneet EU:n perustuslain ra-

nattajiksi eli kannattavat sitä, että Suomen eduskunta ei enää ole korkein lakia säätävä elin, vaan useissa keskeisissä asioissa valta olisi siirretty EU:lle. Kansallisen päätösvalan, perusturvan ja paremman työllisyyden turvaaminen on Suomessa mahdollista. Sitä merkittävästi edesauttaisi, jos Suomessa voitaisiin koota demokraattinen yhteistyörintama, joka kokoaa Suomen kansaa, eri kansan kerroksia, yli perinteisten poliittisten rajojen. EY-kriittisyyden merkeissä tämä aloitettiin jo 1980-luvun lopulla. Tämä aika ja EU-jäsenyyden 10 vuotta ovat osoittaneet tämän erittäin vaikeaksi.

Omnistamisen edellytys demokraattisen yhteisrintaman rakentamisessa on, että kaikki voivat olla mukana, kaikki

-jotka haluavat puolustaa Suomen eduskunnan asemaa korkeimman vallan haltijana ja sitä, että Suomen kansalla on oikeus päättää Suomen asioista,

-jotka haluavat tehdä työtä sen puolesta, että työ ja turvattu toimeentulo on jokaisen perusoikeus, joka tulee toteutua myös käytännössä

-jotka haluavat, että Suomi pysy sotilaallisesti liittoutumattomana maana edistään rauhaa sosiaalisen ja muiden ongelmien ratkaisemisen keinoin, ei aseina pakottamalla

-jotka haluavat puolustaa yleis-

himmillisiä arvoja, joihin kuuluu oikeus sananvapauteen, syrjimättömyyteen, ihmisten ja kansojen välisen vuoro-

vaikutuksen parantamiseen ja mah-

dollisuus edistää ihmiskunnalle

elintärkeiden ympäristö- ja muiden

ongelmien ratkaisua.

Pekka Tiainen

Erillissota vain liitto Hitlerin kanssa

Suomi on sotilaallisesti liittoutunut maan kanssa. Sillä on ainoastaan kumppanus NATO:n kanssa. Presidentit

Tarja Halonen ja Mauno Koivisto korostavat, että Suomi oli liittoutunut myös vuosina 1941-44. Molemmat presidentit vakuuttavat, että Suomi ei ollut sodassa Hitlerin liittolainen. Suomi kävi erillissotaa Neuvostoliitto vastaan. Hitlerin johtaman fasismin Saksan kanssa oli siis vain kumppanuu-

he käänisivät kiväärinsä kumppaniaan, Hitlerin komentamia aseveljiä vastaan. Se oli lieventävä asiahaara, sillä sen ansiosta Neuvostoliiton rintama lyheni tuhannella kilometrillä.

Sotaveteraanit luulivat ja kansan enemmistö luulivat – ja jälkipolvet luulevat – tehokkaan propagandan ansiosta, että Suomi taisteli talvi- ja jatkosodassa itsenäisyytensä ja demokratian puolesta. Sehän ei ole totta. Tietoisena Suomen ja Saksan kumppanuudesta sekä Saksan aiheuttamasta sodanuhasta Neuvostoliitto esitti 1930-luvun lopulla Suomelle aluevaihtoa. Esityksen mukaan Suomi olisi luovuttanut Leningradille turva-alueen, jonka korvaukseksi Suomi olisi saanut propagandan alueen Laatokan pohjoispuolelta. Se ei kelvannut Suomelle joten Neuvostoliitto otti taviosadalla vain sen, minkä katsoi välttämättömäksi. Jatkossa Suomi päätti yksin ja itsenäisesti erillissodasta, jonka tavoitteena oli liittää osaksi Suomea koko Karjala aina Uralille saakka. Siitä piti tulla Suur-Suomi.

Suomen erillissodat olivat mahdollisia vain sillä, että vuodesta 1918 saakka Suomi oli puolifasisistinen maa. Sodanvastustajia, ayihmisiä ja kommunisteja pantiin vankiloihin ja lopulta myös keskitysleireihin tekaistuilla syillä. Maahan luotiin yhtenäisen pelon ilma-

talvisodan henkeksi. Suomalaiset työmiehet ja talonpojat eivät lähteneet ilosta kiljuen sotaan. He lähtivät pakosta ja niiden käskystä, joiden valta oli koepestoolien piipuisia.

Erillissodasta ja jopa Hitlerin kumppanuudesta voi parhaassakin tapauksessa keskustella vain tiettyyn rajaan asti. Epämielelläytävistä asioista on edelleenkin vaiettava. Esimerkiksi seuraavaa juttua Suomen suurileikkisin lehti, Helsingin Sanomat ei julkaisut:

"Rahansopimukset toivat Suomeen demokratian

Valtiotieteen tohtori Markku Jokisipilä kirjoitti (HS 18.3.05) oikeasuuntaisessa artikkelissaan, että demokratian ihanteiden mukaisesti on keskusteltava myös menneisyytemme epämiellyttävistä piirteistä. Hän toteaa, että Talin-Ihantalan torjuntavoitto ja "Kesän 1944 tärkein saavutus oli demokratian säilyminen".

Torjuntavoitosta voi olla perustellusti toistakin mieltä, sillä ratkaiseva sodasta irtautumisen ehto oli, että Suomi asetti Neuvostoliiton ja länsiliittoutuneiden rinnalle Saksaa vastaan. Rauha oli mahdollinen, kun Neuvostoliitto sai Suomelta lupauksen, että saksalaiset sotajoukot häädetään maasta. Siitä alkoi Lapin sota, jossa entinen aseveli tuhoi kaiken minkä ehti.

Käsitys, että sodan saavutuksena oli demokratian säilyminen, on molemmilla jaloilla ontuva. Suomessa ei ollut demokratiaa. Kaikki sodanvastaiset ja rauhanliikkeet, Neuvostoliiton ystävyys-seurat, lukuista työväenliikkeen ja kaikki kommunistiset järjestöt olivat kiellettyjä. Vankilat olivat täynnä niihin osallistuneita poliittisia vankeja. Sotien aikana vankiloitten lisäksi ihmisiä teljettiin myös suomalaisiin keskitysleireihin.

Vankiloissa oli sekä naisia että miehiä. Keskitysleireillä oli vain miehiä. Naiset, joista ehkä tunnetuimmat olivat runoilija Elvita Kuusinen, istuivat vankilassa useita vuosia. Aseleposopimus tehtiin 4.9.44. Sen mukaan kaikki sodan ja fasismin vastaiset poliittiset vangit oli heti vapautettava. Heille oli myös taattava poliittiset toimintaoikeudet.

Naisten vapauttaminen tapahtui melko joutuisasti. Miesten tilanne oli toinen. Vielä päivää Vaasan aseleposopimusta Vaasan lääninvankilassa tapettiin poliittinen vanki Risto Westerlund. Keskitysleireiltä vapautettiin ensimmäinen neljäkymmenen hengen ryhmä vasta 23.9.44. Loppujen vapauttamista vitkuteltiin. Se tehtiin 29.9.44. Mutta senkin jälkeen neljä, Janhunen, Kivilahti, Asplund ja Dahl, siirrettiin neljäksi vuodeksi suota kuokkimaan karkautuomion perusteella. Heidät kuitenkin vapautettiin marraskuussa

liittoutuneiden valvontakomission puuttuttua asiaan.

Todettakoon, että vapaututtuun Kivilahdesta tuli Valtiolaisen poliisin apulaispäällikkö. Se herätti kauhua ja koston pelkoa mm. Koveron kuolemanleirin (vankiloisuus oli 10 %) päällikkönä olleessa luutnantti Kosti Paavon Eerolaisessa, joka lähti karvaan ulkomaille. Kun pelättyä kosta ei tullutkaan, Eerolainen palasi Suomeen 1953.

Menneisyytemme epämiellyttävistä piirteistä ovat sosialismin viha, sotahulluus, fasismin kumppanuus, puolifasismi ja demokratian puute joten 1944 saavutus ei ollut enempää itsenäisyyden kuin demokratiankaan säilyminen. Vasta aselepo- ja välirauhasopimus toi Suomeen (porvarillisen!) demokratian. Rauhansopimukset takasivat ihmisoikeudet myös kommunisteille ja muille rauhanpuolustajille, sodan ja fasisminvastustajille vapauden ja toimintaoikeudet".

Presidenttien Tarja Halosen ja Mauno Koiviston sekä Helsingin Sanomien esintymisistä jäi puuttamaan mm. nämä muutamit erillissotaan liittyvät tosiasiat. Niinpä edelleenkin elävät porvari- ja demarilaisten vanhat vaiheet, luulot ja uskomukset.

Kai Konturi

Siitä huolimatta Suomen erillissodasta vastuulliset saivat todella lievästi rangaistukset. Muualla Euroopassa tuomiot olivat merkittävästi kovemmat. Suomen erillissodan vastuullisille luettiin lieventäväksi asianhaaraksi se, että

Valtio jatkaa kansan ja kuntien kurjistamista

Vantaalla, kuten monessa muussakin kunnassa aiotaan "säätää" lasten tulevaisuuden kustannuksella. Kuva Vantaan koululaisten äskeisistä mielenosoituksista.

Hallitus piti valtion budjetin kehysriihensä torstaina 10. maaliskuuta. Siinä päätettiin budjetin linjoista vaalikauden loppuun. Seuraavat eduskuntavaalit ovat maaliskuussa 2007. Hallitus jatkaa suunnitelmiansa ja ohjelmansa mukaisesti uusliberalistisella kiristyslinjalla. Uusia tuloja budjettiin ei tuoda, kuten ei ole aikoihin tuotu.

Suomen talous on kasvanut kymmenen vuotta vauhdilla. Se ei ole auttanut valtion taloutta. Päinvastoin. Rahaa on otettu pois valtion budjetista. Se on siirtynyt kapitalistien taskuihin. Vuonna 1997 valtion budjetin loppusummaksi – Ahon ja Lipposen hallitusten julkmien leikkausten jälkeen – jäi 191 mrd. markkaa eli euroissa 32,1 miljardia euroa. Nyt kahdeksan vuotta myöhemmin hallitus on päättänyt, että vuosien 2006-07 budjetit pidetään 30 miljardin euron raameissa. Valtion budjetista on siis häipynyt tai-

vaan tuuliin nimellisesti 2,1 miljardia –realisesti 2,5 miljardia euroa. Vuoden 1993 jälkeen julkisia menoja on leikattu ainakin 20 miljardia euroa!

Valtion budjetissa ei ole rahaa toisaalta joukkotyöttömyyden aiheuttamien lisämenojen vuoksi ja toisaalta siksi, että yritysten sekä pääomatulojen veroja on alennettu puoleen. Siksi valtio on leikannut kovalla kädellä menojaan mm. vähentämällä kuntien valtionosuuksia. Tekojensa seurauksista valtio syyttää nyt kuntia moittimalla niitä huonosta rahan käytöstä. Se vaatii kunnilta parempaa tehokkuutta. Uudesta tehokkuudesta Vantaan kaupunki on yksi esimerkki. Se havittelee koulutuksesta 1,6 miljoonan ja sosiaalimenosta 9 miljoonan euron vuotuisia pysyviä säästöjä.

Valtion toimenpiteiden vuoksi, kaikki kunnat ovat Vantaan kanssa samassa pakko-

säästämisen kurjuudessa. Demokratian nimissä poliittisten päättäjien pitäisi olla hallituksessa ja eduskunnassa hoitamassa kansan asioita. Kansa on unohdettu. Se on korvattu Nokian, Koneen, Outokummun, paperiteollisuuden jne. globaalien suuryritysten asioiden hoitamisella. Globaalit suuryritykset eivät tarvitse suomalaista hyvin koulutettua ja tervettä kokonaista kansaa. Siksi koulutusta ja sosiaaliturvaa voi supistaa ja säästön lahjoittaa verohelpotuksina suurituloisille ja suuryrityksille.

Globaalit suuryritykset valtion erityis-suojeluksessa

Hyvinvointivaltion tehtävät poliitikot ovat hylänneet. Yhä suuremman osan ihmisten työllä luoduista arvoista lahjoitetaan valtion piilotukiaisilla ja verohelpotuksilla globaalien suuryritysten ja niiden suuromistajien voitoiksi. Tämä kaikki on tapahtunut vapaakaupan, EU:n ennakoitujen vuoksi. Näiden ehtojen toteuttaminen alkoi hiljalleen vuonna 1985 Sorsan (sd) hallituksen aikana.

Sen varsinainen toteutus käynnistyi 1987 eduskunta-vaalien jälkeen, kun Kokoomus sai vaalivoiton ja Holkeri (kok) muodosti hallituksen. Siitä alkoi, kuten Holkeri ilmoitti, talouden hallittu rakennemuutos. Sen seurauksena maan valtasi joukkotyöttömyys. Suomalainen työllistävää pääoma vietiin pois maasta.

Nyt niitä on ulkomailla lähes 250 miljardia euroa. Siellä työllistetään ulkomailla satojatuhansia halpätöläisiä. Halpätöiden ja miettimien voittojen vuoksi yritykset eivät sijoita Suomeen, vaikka Suomi on noteerattu maailman kilpailukykyisimmäksi maaksi.

Vuonna 2004 suomalaisten suuryritysten, ilman Nokian, tulos parani kolmanneksella. Nämä 32 suurinta yritystä jakoivat omistajilleen osinkoja huikkeitä 4,8 miljardia euroa. Se on jokseenkin sama määrä kuin kuntien valtionosuudet yhteensä. Suurpääoma on harvojen omistama ja sananmukaisesti suuri ja se kasvaa nopeasti valtion erityisessä suojeluksessa. Saamastaan suojelusta huolimatta tai sen vuoksi sitä ei käytetä Suomen kunta- eikä muuallakaan kansantaloudessa.

Tänään ei eduskunnalla eikä ay-liikkeellä ole poliittista tahtoa eikä selkärankaa, että suomalainen pääoma pantaisiin palvelemaan kansantaloutta mm. kuntia ja työllisyyttä. Siksi kasvavat voitot ja pääomat valuvat ulkomaille ja ulkomaisille sijoittajille.

Hallitus pyrkii matalapalkkaisen työn lisäämiseen

Hallituksen kehysriihi sopi myös yhteistä pyrkimyksestä pienipalkkaisen työn lisäämiseksi. Hallitus muuttaa työmarkkinatuen siten, että 500 työttömyyspäivän jälkeen, työtön menettää sen, jos hän ei ota vastaan mitä tahansa tarjottua koulutusta tai tukityötä. Koulutus ja tukityöt eivät ole suuripalkkaista vaan lähellä työmarkkinatukea. Kaiken lisäksi hallitus tukee pienipalkkaisen työn tekemistä 150- 200 miljoonalla eurolla alentamalla työnan-

tajamaksuja myöhemmin sovittavalla tavalla.

Ainoat asiat, jotka budjetissa kasvavat, ovat tutkimus- ja tuotekehittely yhteensä sekä Suomen Akatemian tutkimusrahat.

Elinkeinoelämän keskusliitolle ei tänäkään riittänyt

Elinkeinoelämän Keskusliiton (EK) mukaan hallituksen budjetikaavailut ovat oikeansuuntaisia. Mutta EK:n mielestä "tutkimusmäärärahojen lisäys tulisi suunnata pääsääntöisesti aloille, jotka ovat yritysten kilpailukykyyn ja kansantalouden kasvun kannalta keskeisiä". Ne tulisi siis ohjata suoraan suuryrityksille – ei Akatemialle, yliopistoille eikä korkeakouluille. EK valittaa myös sitä, että hallitus ei antanut lisärahaa oppisopimus- ja muuhun aikuis-koulutukseen. Se olisi halunnut yritysten käyttöön lisää ilmaista, valtion maksamaa työvoimaa.

Kansa valtion erityis-suojelukseen

Harvojen omistamalla globaalilla suurpääomalla on kykyä ja voimaa huolehtia itsestään. Tänään se voima puuttuu palkkatyöläisiltä, kansalta. Suurpääoman suojelusta on siirryttävä palkkatyöläisten, koko kansan erityis-suojeluun – kansan toimeentulo ja koulutuksen parantamiseen.

Linjan muuttamiseen poliitikot eivät oma-aloitteisesti taivu. Heidät voi taivuttaa vain kansan yhteinen tahto – tahto, joka ilmaistaan näkyvästi ja kuuluvasti!

Reijo Katajaranta
Kai Kontturi

Viljelijät osoittivat mieltään kohtuullisen toimentulon puolesta

Maanviljelijät osoittivat mieltään maaliskuun 10. päivänä "maaseututapon" puolesta Espan puistossa Helsingissä. Banderolleissa vaadittiin mm. "tuloja – ei byrokraatiaa". Viljelijöiden viesti oli, että on hallituksen käsissä haluako se pitää maaseudun hengissä vai tuhota sen.

Viljelijöiden mukaan heidän tulokehityksensä on ollut laskeva koko EU-ajan huolimatta siitä, että he ovat kehittäneet tilojaan koko ajan. Maatalouden tulot ovat heidän mukaansa tänään kolmanneksen pienemmät verrattuna vuoden 1994 tilanteeseen. Samaan aikaan kustannukset ovat koko ajan nousseet. Viljelijöiden mukaan maanviljelijän työtuntiansio on vain 4 euroa. Kansallisen tuen korottamisen lisäksi viljelijät vaativat viljelijäväestön sosiaaliturvan ja työterveyshuollon kehittämistä sekä karjatalouden harjoittajille yhtä lomapäivää lisää.

Mitä EU on tuonut tullessaan?

Tilastot osoittavat, että Suomen maatalous on ollut myllerryksen kourissa koko EU-ajan. Maatilojen määrä on pudonnut vuodesta 1994 noin 30 %. Vuonna 2004 maatiloja oli 71 100, kun niitä vuonna 1994 oli 103 000. Tilojen lukumäärä on siis vähentynyt kolmen prosentin vuosi-

Maatalouden kokonaislaskelma 1992-2004 (miljoonaa euroa)

Vuodet	1992	1994	1996	1998	2000	2002	2004
Maatalouden kokonaistuotto	4056	3901	3265	3148	3386	3549	3548
- josta tukien osuus	805	689	1486	1379	1579	1673	1734
Maatalouden kustannukset	2807	2628	2318	2338	2445	2536	2608
Maataloustulo yhteensä	1248	1272	947	810	940	1013	941

luokkaa. Kotieläintaloudessa vähentyminen on ollut tätäkin nopeampaa. Maitoa lähetti mejerieri vielä 1990

45 000 tilaa, kun maitotiloja oli vuonna 2004 enää 17 000. Pudotusta on siis 62 %

Kuva viljelijöiden mielenosoituksesta 10.3.2005 Helsingissä Espan puistossa. "Seiväshyppääjän floppi, viljelijöille 4e/tunnissa" lukee miehen kantamassa plakaatissa. Ei tällaisilla palkoilla kukaan elä, mutta maan autioittaminen ja kuntien talouden kuristaminen taitaa olla tarkoituksin. Nyt tätä ohjelmaa toteutetaan Antti Kalliomäen (SDP) johdolla.

Tilojen vähentyminen näkyi tietyksi myös maatalouden työllisyydessä. Vuonna 1994 maatalous työllisti 153 000 henkilöä (7,4 % työvoimasta) Vuonna 2004 maatalous työllisti enää 93 000 henkilöä (3,9 % työvoimasta).

Vaikka maatalouden harjoittajien lukumäärä onkin vähentynyt, on tilojen keskikoko noussut vuoden 1994 20 hehtaaria vuoden 2004 liki 31 hehtaariin. Tilojen koon suurentuminen tuo mukanaan viljelijöiden jaksamisongelmia, koska entisen tulostason säilyttämiseen on tilaa laajennettava ja työtä tehtävä enemmän. Tilojen henkilömäärä on keskimäärin 1,7 henkilöä.

Maataloustulo on laskenut EU-aikana noin 25 %. Samaan aikaan on maataloustuen määrä kuitenkin kasvanut merkittävästi. Vuonna 1992 maataloustukea maksettiin 805 miljoonaa euroa kun sen määrä vuonna 2004 oli yli kaksinkertainen, 1734 miljoonaa euroa.

Yhteenvetona voidaan todeta, että EU:iin liittyttyä sekä tuottajainnatt että maatalouden tuotantopanoksia (lannoitteet yms.) hinnat putosivat. Tuottajainnoissa ei ole tapahtunut merkittävää parantumista kun taas maatalouden tuotantopanosten hinnat ovat kokoajan nousseet.

Ilman maksettavaa maataloustukea tuotteista viljelijälle jäävä hinta ei riitä kattamaan tuotantokustannuksia. Toisaalta maatalouden tuotantopanosten hintojen noustessa, yhä suurempi osa tuetakin valuu suoraan teollisuudelle ja kaupalle.

EU:n myötä viljelijöiden tilanne on käynyt tukalammaksi ja heidän vaatimuksensa ovat täysin oikeutettuja. Sekä palkansaajien että viljelijöiden on yhdistettävä voimansa taisteluun EU:ia vastaan, sillä tässäkin tapauksessa ongelmien takaa paljastuu EU:n suuryrityksiä suosiva politiikka.

KÄ/Juha Kiekiä

Kasvihuoneilmion voimistuminen on suurin uhka ihmiskunnan tulevaisuudelle

Kasvihuoneilmiö on maapallon elämän kannalta välttämätön. Ilmakehän kaasut pidättävät auringon säteilyn karkaamista takaisin avaruuteen siten, että maapallon pinnan lämpötila on elämälle otollinen valtaosassa maapalloa. Kasvihuoneilmion voimistuminen tarkoittaa maapallon keskilämpötilan nousua, ja se johtuu ensisijaisesti ihmistoiminnan aiheuttamasta kasvihuonekaasupäästöjen lisääntymisestä.

Kasvihuonekaasuja on useita, mutta tärkeimpiä ovat hiilidioksidia ja metaani. Niiden tärkeimmät päästölähteet Suomessa ovat energiantuotanto (65 % päästöistä), liikenne (18 %), maatalous (10 %), teollisuuden prosessit (4 %) ja kaatopaikat (3 %). Energiantuotannon puolesta reilu puolet on peräisin teollisuudesta ja loput kotitalouksista.

Maapallon keskilämpötila kohoaa

Maapallon keskilämpötila on noussut 1900-luvun alusta 0,8 astetta. Kriittisenä rajana pidetään kahta astetta. Jos kaikki kasvihuonekaasupäästöt lopetettaisiin nyt, ilmasto lämpenisi vielä 30 vuoden ajan. Näin ollen tämän päivän toimilla voidaan vaikuttaa siihen, millainen ilmasto meillä on 50 vuoden kuluttua. Jotta kahden asteen rajaa ei ylittäisi, päästöt pitäisi vähentää puoleen vuoden 1990 tasosta. Aikaa siihen on enimmillään 20 vuotta.

Maapallon keskilämpötilan kohoamisella saattaa olla arvaamattomia seurauksia maapallon ilmastovyöhykkeille. On ennustettu, että kuivuu lisääntyä alueilla, joilla tuetaan tällä hetkellä merkittävä osa maapallon viljasadosta. Mahdollinen napajääköiden sulaminen taas uhkaa monien Tyynen valtameren saarivaltioiden olemassaoloa merenpinnan noustessa. Myös merivirtojen suunnan muuttumien saattaisi ehkä olla mahdollista. Suurelta osin uhkakuvat ovat kuitenkin arvailujen varassa. Maapallon monimutkaisten systeemien muutoksia on vaikea ennustaa, ennen kuin jotain konkreettista on näkyvissä.

Ilmastopimuksen toteuttaminen edellyttää kajoamista suurpääoman etuihin

Keskeinen kysymys ilmastomuutoksen torjunnassa onkin, voidaanko ilmastomuutosta lisäävien kaasupäästöjen supistamisesta sopia maailmanlaajuisesti. YK:n ilmastokokouksia on pidetty useita. Rio de Janeiron kokouksessa 1992 hyväksyttiin ilmastomuutoksen puitesopimus ja se astui voimaan 1994. Kioton kokouksessa 1997 päästiin periaatteellisella tasolla sopimukseen siitä, kuinka paljon kukin teollisuusmaa vähentää päästöjään. Teollisuusmaiden osalta rajoitus on viisi prosenttia vuoden 1990 päästötasosta.

Kioton sopimuksessa Euroopan Unionin osuudeksi päästöjen rajoittamisneuvotteluissa tuli 8 %. Maakoh- taista päästörajoituksista sovittiin sitten EU:n sisällä. Suomen osuudeksi jäi rajoittaa hiilidioksidipäästöt vuoden 1990 tasolle vuosina 2008-

Kasvihuoneilmion voimistuminen on huolettanut tiedemaailmaa jo pitkään. Maapallon keskilämpötila on nousussa ja ilmastomuutoksen ensimmäiset seuraukset, ilmastolliset ääri-ilmiöt kuten myrskyt ja tulvat ovat lisääntyneet. Ilmastomuutosta voidaan hidastaa, mutta se vaatii puuttumista suurpääoman etuihin. Siihen eivät länsimaiset vallanpitäjät kuitenkaan näytä olevan valmiita.

Suomalaisia jäänmurttajia Helsingissä Katajanokan kupeessa helmikuun alussa. Eipä jäänmurttajia juuri tarvittukaan koko talvena aivan viimeistä kuukautta lukuunottamatta. Tässä lienee yksi merkki ilmaston lämpenemisestä.

2012, eli vähennystarpeeksi tuli noin 10 %.

USA vastusti tuolloin voimakaimmin päästöjen vähentämistä ja suostui sopimukseen sillä ehdolla, että myöhemmin neuvotellaan joustomahdollisuuksista. Myös Suomessa kuultiin sopimusta vastustavia puheenvuoroja. Elinkeinoelämän tutkimuslaitoksen (ETLA) mukaan Kioton ilmastokokouksessa sovitujen tavoitteiden toteuttaminen hidastaa Suomen talouskasvua ja nostaa työttömyyttä. Samanlaisia kannanottoja on kuulunut muistakin pääomapiireistä ympäri Eurooppaa. Hiilidioksidipäästöjen rajoittaminen ja ympäristön tilan heikkenemisen hidastaminen ei sovi kapitalisteille, jotka pyrkivät kaikkiin keinoin lyhyen aikavälin taloudellisen hyödyn maksimoimiseen.

Yhdysvallat ei sitoudu ilmastomuutoksen torjuntaan

Yhdysvaltain asenne ilmastomuutoksen torjumista kohtaan jyrkeni presidentti Bushin valtaannousun myötä. Bushin hallinto, jonka linjaukset noudattelevat systemaattisesti kansainvälisen öljyteollisuuden kantoja, kieltäytyi vahvistamasta Kioton sopimusta. USA:n pääomapiirin kantoja ovat tukeneet eräät tutkimuslaitokset, joiden tutkimustulosten mukaan ilmastomuutosta ei olisi lainkaan tapahtumassa.

Viime kuukausina tällaiset äänenpainot ovat lisääntyneet. Eräs Brittiläinen sanomalehti kirjoitti hiljattain, että ilmastomuutoksen uhka perustuu vasemmistolaiseen, anti-amerikkalaiseen ja länsimaalaisvastaiseen ideologiaan. Lontoossa toimiva tutkimuslaitos taas leimasi Britannian johtavan tieteilisen neuvonantajan David Kingin "häiriköijäksi" kun hän nimesi ilmastomuutoksen terrorismia suuremmaksi uhaksi. Mainittiin tutkimuslaitos oli nimeltään International Policy Network, jonka rahoituksesta vastaa ExxonMobil, maailman suurin öljy-yhtiö.

saavat rahoituksensa öljyteollisuudelta ja niiden palkkalisioilla on hyvin vähän luonnontieteilijöitä ja ilmastomuutosasiantuntijoita.

Competitive Enterprise Institute on Yhdysvalloissa toimiva vapaan markkinatalouden puolesta lobbava laitos, jonka kuuden hengen ilmastomuutostutkijat ovat koulutukseltaan lakimiehiä (2 kpl) ja taloustieteilijöitä (2 kpl). Lisäksi ryhmään kuuluu yksi poliitiikan tutkija ja yksi matemaatikko. Laitosta rahoittaa Exxon-Mobil yhtiö.

Amerikan Enterprise Institute taas on edellisen kaltainen vapaata markkinataloutta edistävien tutkimusten tuottaja. Laitoksen viiden hengen ilmastotiimi on tuottanut valtaosan Kioton sopimuksen vastaisesta kritiikistä. Tiimin jäsenistä vain yhdellä on luonnontieteellinen koulutus, hän on kemisti. Rahoittaja on ExxonMobil.

George C. Marshall Institute sijaitsee myös Yhdysvalloissa. Se on kritisoinut ilmastomuutosta jo vuodesta 1989. Laitoksen johtava argumentti on ollut se, että ilmastotiede on erittäin epäluotettavaa. Rahoittaja on edelleen ExxonMobil.

Näiden "tutkimuslaitoksen" lisäksi toimii useita ns. riippumattomia asiantuntijoita, jotka ovat kyseenalaistaneet ilmastomuutoksen todennäköisyyden. Kuitenkin valtaosan näidenkin tutkijoiden taustalta löy-

tyä "konsulttisopimuksia" fossiilisten polttoaineita jalostavien yhtiöiden kanssa.

Ilmastomuutoksen torjuminen vaatii puuttumista kapitalistien etuihin

Maailman laajuisesti suurin vastuu ilmakehän lämpenemisestä kuuluu epäilemättä ylikansalliselle pääomalle. Suuryritykset valjastavatkin parhaillaan omia tutkijoitaan vakuuttamaan kansaa siitä, että ilmastomuutosta ei itse asiassa tapahtuisikaan, vaikka samaan aikaan maailmassa vallitsee yksimielisyys siitä, että ilmastomuutos on esimerkiksi terrorismina monin verroin suurempi uhka.

Taistelu ilmastomuutosta vastaan on samalla taistelua kapitalismia vastaan. Kasvihuoneilmion voimistumisen mukanaan tuomat ongelmat, kuten lisääntyneet luonnonkatastrofit, kohdistuvat pahiten tavalliseen kansaan, aluksi vieläpä kehitysmaissa. Aavikoituminen ja maataloustuotannon ongelmat eivät vaikuta vielä pitkään aikaan öljyteollisuuden osakkeenomistajien jokapäiväisessä elämässä.

Haittavaikutukset eli ilmastomuutos on niin kaukainen ja yksilöimätön uhka, ettei sitä vapaassa markkinataloudessa voi ottaa huomioon. Kuitenkin siinä vaiheessa, kun keskilämpötila on noussut nuo kriittiset kaksi astetta, ei ole paljon tehtävissä ilmastomuutoksen pysäyttämiseksi. On toimittava heti.

KÄ/Juha Kieksi

Juche aateen opintoyhdistys vieraili KDKT:n suurlähetystössä Tukholmassa

Suomen Juche-aateen opintoyhdistys teki ystävyysvierailun Korean Demokraattisen Kansantasavallan suurlähetystöön Tukholmaan 9.4.2005. Matkan aiheena oli Auringon päivä, eli Kim Il Sungin 93. syntymäpäivä. Etureivissä toinen vasemmalta suurlähettiläs Jon In Chan. Hänestä vasemmalta varatuomari Pentti Suksi Vaasasta, joka on yhdistyksen perustajajäsen; keskellä Tarja Männikkö Helsingistä sekä oikealla Juha Kieksi Loimaalta. Hän toimii Juche-aateen Euroopan Instituutin varapääsihteerinä. Takarivissä vasemmalta Heikki Männikkö, lähetystösihteerit Paek Sung Chol, Ville Rahikainen, Pasi Ranki, Reino Niskanen, Reijo Katajaranta, Esko Auervuolle, Matti Hahtonen, Jorma Talikka ja Antti Siika-aho.

Paavi – myytti ihmiskunnan puolestapuhujasta

Marx ja Engels kirjoittivat jo Kommunistisessa manifestissaan: "Aave kummittelee Euroopassa — kommunismin aave. Kaikki vanhan Euroopan mahdit ovat liittoutuneet pyhään ajojahtiin tätä aavetta vastaan: paavi ja tsaari, Metternich ja Guizot, Ranskan radikaalit ja Saksan poliisit." Vastikään taivaallisiin sotajoukkoihin siirtynyt paavi Johannes Paavali II jatkoi koko maailleen vaeluksensa ajan – apostolisessa suksessiossa Jeesuksen Kristuksen sijaisena – tällä samalla perinteisellä tiellä.

Paavi-instituutio

Paavi (lat. *papa*) on Rooman piispa ja katolisen kirkon ylin hengellinen johtaja. Arvonimi paavi on lyhyempi muoto täydellisestä arvonimestä: Rooman piispa, Jeesuksen Kristuksen sijainen, apostolien ruhtinaan seuraaja, yleismaailmallisen kirkon ylin paimen, lännen patriarkka, Italian priimas, Rooman provinssin arkkipiispa ja metropoliitti, Vatikaanivaltion hallitsija, Jumalan palvelijoiden palvelija. Paavi tunnustettiin 400-luvun lopulla länsimaiden kirkon päämieheksi.

Roman keisari Konstantinuksen aikana v. 325 Nikeassa kokoontui ensimmäinen yleinen kirkolliskokous. Paikalla oli läsnä lähes 300 piispa imperiumin kaikista osista. Tuossa kokouksessa vahvistettiin kolminaisuusoppi, jonka mukaan "Kristus on Jumalasta syntynyt ja samaa olemusta kuin Jumala." Julistus hyväksyttiin yleiseksi eli katolilaiseksi opiksi. Tästä opinkappaleesta voidaan johtaa paavillinen johtopäätös: Koska Jeesus oli jumalaista alkuperää, paavi on myös kaikkivaltiaan jumalan sijainen maan päällä.

Roomalaiskatolinen kirkkokunta

Roomalaiskatolinen kirkko on maailman suurin kristillinen kirkkokunta. Vatikaani on sen vallankeskittymä, jonka vaikutusalue ulottuu Euroopasta, USA:han, Latinalaiseen Amerikkaan, osaan Afrikkaa ja Oseaniaan sekä aina Filippiineille asti. Katolisella kirkolla on ollut merkittävää yhteiskunnallista, taloudellista ja poliittista valtaa Euroopassa ja myöhemmin erityisesti latinalaisessa Amerikassa enemmän kuin yhdelläkään muulla instituutiolla. Sillä on lähes 2000 vuoden kokemus ajatellen vallankäyttöä ja ihmisjoukkoihin vaikuttamista. Vastaavaa ei voi osoittaa yksikään muu vastaava instituutio ja se on edelleen yksi keskeinen maailmanpoliittinen toimija. Siksi myös katolisen kirkon ja paavin asiat jossain määrin ovat suomalaisen globaalipoliittikan asioita.

Karol Jozef Wojtyła

Edesmennyt paavi, puolalainen Karol Józef Wojtyła syntyi 18.3.1920 alipuseeriperheeseen Wadowicessa, pikkukaupungissa lähellä Krakovaa. Vuonna 1942, pappiskutsumuksesta tietoisena, Karol Wojtyła meni opiskelemaan Krakovaan maanlaiseen seminaariin, jota piti Krakovan arkkipiispa, kardiinali Adam Stefan Sapieha. Samaan aikaan hän oli yksi niin ikään maanalaisen Rapsodiaterin jäsenistä.

Toisen maailmansodan jälkeen hän jatkoi opintojaan Krakovan seminaarissa sekä Jagiellonica-yliopiston teologisessa tiedekunnassa aina Krakovassa saamaansa pappisvihkimykseen saakka. Vuonna 1946 hänet kutsuttiin Roomaan, jossa hän

Paavi vieraili 1998 Kuubassa. Castron ja paavin tapaamista kummeksuttiin maailmalla. Castron oli voitettava puolelleen maansa suuri katolilainen väestö. Siitä ei saanut tulla vastavallankumouksen tukipilaria niinkuin tapahtui Puolassa 1980-luvulla. Castro haastoi paavin kilpailuun oikeudenmukaisemman maailman puolesta: "Minä olen liikuttunut Teidän Pyhyytteen pyrkimyksistä saada enemmän oikeudenmukaisuutta maailmaan.... jos kaikki yltäkylläiset tavarat, joita ihminen voi lahjoittaa ja työllään tuottaa, voitaisiin jakaa tasapuolisesti kaikille inhimillisille olennoille planeetallamme tänään, silloin maailma olisi todella luotu heitä varten."

työskenteli ranskalaisen dominiikaanin Garrigou-Lagrangen ohjauksessa. Näin ollen hän tutustui jo nuorena miehenä Vatikaanin valtiomuroihin. Hän valmistui teologian tohtoriksi vuonna 1948.

Vuonna 1948 hän palasi Puolaan ja toimi useiden Krakovan seurakuntien kirkkoherrana sekä yliopisto-opiskelijoiden kappalaisena aina vuoteen 1951, jolloin hän tarttui uudelleen filosofian ja teologian opintoihinsa. Vuonna 1953 hän puolusti väitöstään "Arviointia mahdollisuuksista perustaa katolinen yliopistossa" Lublinin katolisessa yliopistossa.

Kesällä 1958 paavi Pius XII nimitti hänet Krakovan apulaispiispaksi, johon virkaan hänet vihki arkkipiispa Baziak syyskuussa 1958 Wawelin linnan katedraalissa Krakovassa.

Paavi Paavali VI nimitti hänet Krakovan arkkipiispaksi v. 1964 ja kardiinaliksi v. 1967. Arkkipiispana hän osallistui aktiivisesti Vatikaanin II konsiliin Gaudium et spes – konstitiution (Kirkko nykymaailmassa) kuvioihin. Tämän ohella hän otti osaa myös piispainsynodin istuntoihin.

Katolisen kirkon reformivaihe ja vapautuksen teologia

Katolisen kirkon reformivaihe alkoi 1960-luvun alussa. Paavi Johannes XXIII (paavina 1958-1963) avasi tietä katolisen kirkon liberalisointikehityksen ja dialogin Itä-Euroopan kanssa. Samalla se heikensi olennaisesti CIA-Vatikaaniyhteyttä. Myös militantti antikommunistinen linja hylättiin. Vatikaanin II kirkolliskokouksessa v. 1962-1965 paavi Johannes XXIII kehotti jäseniään toimimaan oikeudenmukaisen yhteiskunnan puolesta. Monista tehdyistä merkittävistä uudistuksista se oli kehotus, joka vaikutti eniten kolmennen maailman kirkoissa. Gustavo Gutierrez lausui ensimmäisenä termin "vapautuksen teologia" Latinalaisen Amerikan teolo-

gien kokouksessa Chimboteissa Perussa v. 1968.

Vapautuksen teologian keskeinen lähtökohta on köyhien asettaminen etusijalle kaikessa kirkon elämässä, siksi sen palauttaa kristinuskoon sen alkuperäinen sanoma: se on orjien, hyljeksittyjen, mitättömyyteen ja alaisuuteen tuomittujen vapautuksen sanoma. Vapautuksen teologia vaikuttaa edelleen vahvimmin Latinalaisessa Amerikassa, mutta sitä esiintyy myös mm. Etelä-Afrikassa ja Aasiassa.

Vuonna 1963 valittiin Milanon arkkipiispa Montini Paavali VI:ksi, jolla oli toisen maailmansodan ajalta yhteistyösuhteet CIA:n edeltäjään OSS:iin. Mutta tämä ei vaikuttanut hänen linjauksiinsa. Paavali VI ei mm. asettanut vastustamaan vapautuksen teologiaa. Hän jatkoi "Vatikaanin idänpolitiikkaa" ja antoi julistuksen "Populorum progressio" (1967), jota on pidetty jopa kapitalismikriittisenä.

Paavali VI kuoli vuonna 1978. "Kolmannen maailman" kardiinalien äänin valittiin Venetsian patriarkka, Luciani paaviksi (Johannes Paavali I). Hän tarttui kahteen katolisen kirkon syöpäkasvaimen. Ensimmäkin vatikaanin pankin IOR:n toimintaan, jota epäiltiin mm. mafialle suoritettua rahanpesusta ja laajasta 1,3 miljardin dollarin petosvyyhdistä Banco Ambrosianon kanssa. Toinen syöpäkasvain oli vatikaanin yhteys fasis-

tisen vapaamuurarijärjestö P2:n kanssa, jota johti Lucio Gelli. Oikeastaan Vatikaanin pankki ja P2 yhteydet olivat niin tiiviit, että muodostivat yhden syöpäkasvaimen katolisen kirkon sisällä. Vain 33 päivää valintansa jälkeen Johannes Paavali I löydettiin kuolleena. Viimeisenä ennen kuolemaa oli paavin nähty kardiinalisihteeri Jean Villot, jonka mukaan paavi oli ollut täysin terve. Tosiasiallisesti ei paavin kuolemaa ja kuolinaikaa ole koskaan täysin selvitetty. Sen vuoksi on myös levinnyt väitteitä, että kysymyksessä ei olisi ollut luonnollinen kuolema

Joka tapauksessa hänen kuolemansa tuli enemmän kuin "tuhannen taalan" paikkaan.

Hänet löydettiin kuolleena 29.9.1978 aamulla. Samana päivänä hänen oli ollut tarkoitus ilmoittaa tärkeistä ratkaisuista koskien katolisen kirkon syöpäkasvainta. Edellisenä iltana paavi oli antanut listan erottavista tai eläkkeelle siirrettävistä kardiinalisihteeri Villotille. Listalla olivat mm. vatikaanin pankin korruptoitunut johtaja Marcinkus ja hänen lähimmät työtoverinsa Luigi Mennini, P. de Strobel ja Bank Donato de Boniksen sihteeri, Rooman kardiinalivikaari Ugo Poletti, Chigagon korruptoitunut arkkipiispa John Cody ja muita. Heillä oli myös yksi yhteinen piirre. Kaikilla erotetuiksi suunnitelluilla oli joko suorat tai epäsuorat yhteydet P2-sala-

seuraan. 29.9. olisi siis ollut odotettavissa Vatikaanin taloudellisesta ja poliittisesta vallasta vastaavien mahtimiesten erottaminen tai syrjään siirtäminen. Näin paavi Johannes Paavali I:n kuolema tuli enemmän kuin tilauksesta.

15.10.1978 kokoontuivat kardiinaalit valitsemaan uutta paavia, joka oli sitten puolalainen Karol Wojtyła, Johannes Paavali II. Hänelle annettiin edellisen paavin aikana kerätty todistusaineisto korruptiosta ja rahanpesusta sekä muista illegaalisista toiminnoista. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut enää asian suhteen.

Paavi Johannes Paavali II

Hartaana antikommunistina tunnettu paavi Johannes Paavali II oli eläessään toiminnan mies. Hän piti lähes tuhannella suorittamallaan apostolisella matkallaan 2 409 puhetta. Hän vieraili 129 eri maassa. Hän julisti työrupeamansa aikana pyhäksi 401 ja autuaksi 1031 marttyyriä. Suomessa hän piipahti v. 1989. Hän kanonisoi erityisen mielellään ollessaan vielä voimissaan Neuvostoliiton itäeurooppalaisia pyhimyksiä. Korkeita valtiollisen tason poliittisia vierailevia ja tapamisia hän ehti suorittaa 950. Hänen konservatiivisilla ajatuksillaan oli voimakas poliittinen ja yhteiskunnallinen vaikutus maailman 1,1 miljardin katolisen keskuudessa. Paavin ohjama katolinen kirkko tunki elämän kirjoja rajoittavan lonkeronsa useissa maissa lähes kaikille elämäneluolle. Edesmennyt Johannes Paavali II ratkaisi AIDSin leviämisen laajalle kieltämällä kondomien käytön, väestöräjähdyksen kieltämällä abortin ja ehkäisyvälineiden käytön, yhteiskunnalliset ongelmat kiroamalla sosialismin ja hyveellisen elämän säilyttämällä pappien selibaatin.

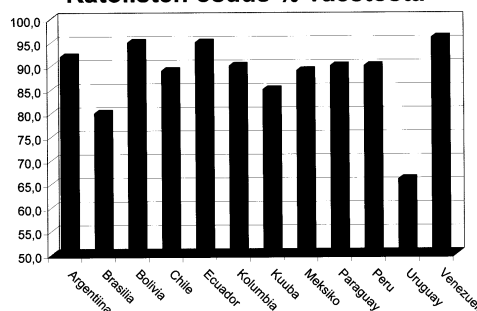
Paavi Johannes Paavali II korosti mielellään kirkon tehtävää oikeudenmukaisuuden ja ihmisoikeuksien puolustajana. Paavin ensimmäinen vierailu Puolaan v. 1979 toimi merkittävänä rohkaisuna vastavallankumouksellisen Solidarisuus-liikkeen synnylle maassa. Paavin aloittama ristiretki sosialismissa vastaan ei edistänyt ihmisoikeuksia ja yhteiskunnallista oikeudenmukaisuutta Puolassa. Katolisen kirkon valta kasvoi ja kirkkojen kultaiset lisääntyivät roimasti, mutta työlläisen ja pientalonpojan asema kurjistui vain entisestään. Puolan EU:hun liittymisen myötä ne ainoat, jotka olivat ennen Puolassa työttömiä elämänsä – pelloilla raattava katolinen pienviljelijä mies ja hänen katolinen työvohevosensa – ovat menettäneet myös lopullisesti tulevaisuuden visionsa.

Kaikki eivät kuitenkaan pitäneet paavista. Hän selvisi tuurilla v. 1981 turkkilaisen Mehmet Ali Agcan suorittamasta murhayrityksestä. Vatikaanin elämä ei ole sujunut tämänkään jälkeen taivaallisen rauhan merkeissä. Se on kohdannut myös vaikeuksia ryvettäessä mainettaan kirkonmiesten pedofilia- ja talousskandaaleissa.

Vatikaani ei ole koskaan pitänyt siitä, että sen edustama taivaallinen oikeudenmukaisuus kyseenalaistetaan ja korvataan maanpäällisellä yhteiskunnallisella oikeudenmukaisuudella ja köyhiin kohdistuvalla hyvinvoinnilla.

Vatikaanissa 1984 pidetyssä pyhässä kongregaatiossa arvosteltiin jyrkästi vapautuksen teologien käyttämää marxilaista yhteiskunnallista analyysiä. Kongregaatiota

Katolisten osuus % väestöstä

johtanut kardinaali Ratzinger on myös todennut, että hän ja useat Latinalaisen Amerikan piispoista ovat paheksuneet sitä, että Maailman Kirkkojen Järjestö (World Council Of Churches) on tukenut voimakkaasti kumouksellisia liikkeitä. Hänen mukaansa teko on toki saatettu tehdä hyvässä uskossa, mutta se on ollut todella vahingollista evankeliumin mukaiselle elämälle.

Taantumuksellisen mielenä Paavi Johannes Paavali II ei hyväksynyt vapautuksen teologiaa. Hän sanoi v. 1996 Latinalaiseen Amerikkaan suuntautuneella matkallaan vapautuksen teologian olevan joksenaikin marxilainen ideologia. Hänen mukaansa kommunismin kuihtumisen myötä vapautuksen teologialle on käynyt samoin. Hän jopa totesi suoraan vapautuksen teologian olevan kuollut.

Paavi vieraili Kuubassa

Paavi vieraili 1998 Kuubassa. Täällä hän tapasi Fidel Castron, joka haastoi paaivin oikeudenmukaisemman maailman aikaansaamiseksi: "Teidän pyhyttenne! Ajattelen, että olemme antaneet maailmalle hyvän esimerkin. Te vieraillessanne siellä, jota jotkut nimittävät kommunismin viimeiseksi etuvartioksi. Me vastaanottamalla uskonnollisen johtajan, jonka syyksi on katsottu vastuu sosialismin romahtamisesta Euroopassa. On olemassa niitä, jotka enteilevät ilmestyskirjan tapahtumia ja niitä, jotka unelmoivat niistä.

Oli häikäilemättömän epärehellistä liittää Teidän pastoraalinen matkanne tavoitteeksi toivo meidän pienen maamme, johon on kohdistettu kauppaosasto ja taloudellinen sota ainakin 40 vuotta, jalojen päämäärään ja itsenäisyyden tuhoutumisesta...

Minä olen liikuttunut Teidän Pyhyttenne pyrkimyksistä saada enemmän oikeudenmukaisuutta maailmaan. Valtiot tulevat katoamaan ja kansat muodostavat vain yhden ihmisperheen. Jos teidän julistamanne maailmanlaajuinen solidaarisuus voisi levitä kaikkialle maapallolla ja jos kaikki yltäkylläiset tavarat, joita ihminen voi lahjoillaan ja työllään tuottaa, voitaisiin jakaa tasapuolisesti kaikille ihmisille olennoille planeetallamme tänään, silloin maailma olisi todella luotu heitä varten.

Silloin ei olisi nälkää ja kurjuutta, ei sortoa ja riistoa, ei nöyryyttämistä ja halveksuntaa, ei vääryyttä ja tasa-arvottomuutta, vaan maailma, jossa ihmiset voisivat elää täydessä moraalisessa ja aineellisessa arvokkuudessa, todellisessa vapaudessa. Se olisi oikeudenmukaisuuden maailma! Teidän ajatuksenne evankeliumista ei olisi vastakkainen sille." (Fidel Castro 28.1.1998 Havanna)

Matti Laitinen
Risto Koivula
Toimitus

Lähteet: www.srk-opisto.fi; KATT/VIS; Kominform; Ylioppilaslehti; HeSa; <http://www.catholic.fi/>; Anti-Dühring, F. Engels; Ludwig Feuerbach ja klassisen saksalaisen filosofian loppu, F. Engels; Rakkautta ja arvot kasvattavat persoonan – Max Schelerin kasvatustieteellisiä, Ulla Solasaari (väit.); Antiikin Rooma, Nathaniel Harris; Jokamiehen maailmanhistoria, WSOY 1944; Cuba Sí 2/98.

Haapajärven kunnallispolitiikassa edistystä - paljon on kuitenkin vielä tehtävää

Haapajärven Kuusaan koulu. Tämä pitkään palvelut koulu halutaan "säätöystistä" lakkauttaa. Tällainen säästäminen ei hyödytä ainakaan Haapajärven kuntalaisia; säästöä syntyy mutta kunta invalidisoituu.

Viime Kansan äänessä selostettiin yleisesti Haapajärven kunnallista tilannetta. Virkamiesten valta on Haapajärvellä muiden kuntien tavoin kasvanut vuosi vuodelta, mutta muutoksia on jo alkanut tapahtumaan.

Aikaisempina vuosina oli luonnollista, että kuntalaisia edustavat lautakunnat toteuttivat esim. omien vastualueidensa henkilöstöjen valinnat. Muutamia vuosia sitten tapahtui muutos, jossa valtuuston jäsenet ryhtyivät syyttämään valtaansa virkamiehille, jotka sitä kyllä mielellään ottivat vastaan. Tämä oli kätevä, sillä virkamiehet eivät ole vastuussa kuntalaisille, joten heidän

ei tarvitse ajatella päätöstensä poliittista vastuuta.

Haapajärvellä erityisesti sivistystoimi on ollut kovien paineiden alaisena. Kuntalaisten taholta tulleet vaateet vastauksen ottamisesta takaisin lautakunnalle on virkamiesten taholta auttamattomasti torpedoitu, mutta tämän vuoden maaliskuussa asioihin tuli täyskäännös.

Muutamana viime vuotena sivistyslautakunta on yrittänyt ottaa takaisin oikeuden mm. saada valita koulujen ja kulttuuritoimen henkilöstöt. Suunnitelmat on aina haudattu sivistyspuolen virkamiesten kovan vastustuksen vuoksi. Allekirjoittanut teki maa-

liukuun sivistyslautakunnan kokouksessa aloitteen henkilöstön nimitysoikeuden siirtämisestä jälleen takaisin lautakunnalle. Ehdotus sai kovan tuomion virkamiehiltä, mutta lautakunnan jäsenet itse olivat lähes yksimielisesti tämän aloitteen takana. Lautakunnan jäsenet niin oikealta kuin vasemmaltakin ymmärsivät, että kunnallinen kansanvalta ei toteudu ilman lautakunnan aktiivista osallistumista oman toimialueensa asioihin. Sivistyslautakunnassa tapahtuneen käänteen myötä myös Haapajärven perusturvalautakunta "otti härkää sarvista" ja palautti myös itselleen takaisin oikeuden nimittää jälleen perusturvaluon henkilöstön. Näiden toimenpiteiden ansiosta henkilökunnan valinta tapahtuu jälleen usean henkilön toimesta ja näin se edustaa mahdollisimman monen kuntalaisen toivomuksia. Tavallaan muutos helpottaa myös virkamiesten työtä, sillä heidän ei enää yksin tarvitse setviä vaikeita henkilöstövalintoja.

Kyläkoulupolitiikka on Haapajärvellä jälleen noussut otsikoihin. Vuonna 2004 Haapajärven kaupunki päätti lakkauttaa vireän ja aktiivisen Kuusaan kyläkoulun perustelunaan siitä koituvat "säätöt". Kuusaan kyläläiset ovat itse vastustaneet kovasti koulunsa lakkauttamista, mutta tämä ei kaupunginvaltuustoa

hetkauttanut. Tämän vuoden alussa useat valtuutetut kuitenkin tekivät aloitteen Kuusaan kyläkoulun toiminnan jatkamisesta ja säilyttämisestä. Asian käsittely on edelleen kesken, mutta kaupunkilaisilla Kuusaan kyläkoulun säilyttämisestä ei ole vielä loppuun käyty.

Haapajärvellä on voimassa nk. "Talouden tasapainottamisohjelma" jonka mukaan vuoteen 2010 mennessä Haapajärven talous on saatava kuntoon. Useat tahot näkevät, että mm. kyläkouluja lakkauttamalla säästöjä saadaan aikaiseksi. On puhuttu jopa viiden kyläkoulun lakkauttamisesta lähivuosina. Se on varmaa, että tällaisista toimenpiteistä säästöjä syntyy. Mutta se ei ole ollenkaan varmaa, pysyvätkö kylämme enää elinvoimaisina ja haluako tänne enää kukaan jäädä tulevaisuudessa.

Säästöjä Haapajärvellä on tulevaisuudessa tehtävä talouden saamiseksi kuntoon. Mutta säästöjen on kasaututtava pienien kohteiden saksimisesta, ei massiivisen giljotinin käytöstä. Säästöjen täytyy tapahtua järkevästi niin, ettei se kosketa yhtäkään kuntalaista konkreettisesti tai että yhdenkään kuntalaisen työpaikka olisi uhattuna.

Antti Siika-aho,
kaupunginvaltuutettu

Helsinki tarvitsee peruspalveluohjelman

Helsingin kaupungin palvelukeskuksen työntekijät marssivat ulos työpaikoiltaan ja järjestivät mielenosoituksen Palmian kilpailuttamista vastaan. (Kuva Veikko Koivusalo)

Helsingin uudeksi kaupunginjohtajaksi valittu Jussi Pajunen on kertonut olevansa ylpeä siitä, että kaupunki käytti viime vuoden lopussa julkisiin palveluihin vähemmän rahaa kuin kolme vuotta sitten. Tämä kuvastaa Helsingin kokoomuslajin johdon suhtautumista julkisiin palveluihin. Samalla se kertoo kullusta asukkaiden enemmistön odotusten ja päätöksenteon välillä.

Uusi kaupunginvaltuusto aloitti kautensa keskustelulla ensi vuoden talousarvion raameista. Periaatteessa se olisi antanut mahdollisuutta rakentaa uudenlaista suhdetta asukkaiden ja päätöksenteon välille. Kaupunginhallituksessa istuvat ryhmät olivat kuitenkin sopineet, että valtuustossa ei tehdä mitään muutoksia virkamiesjohdon valmis-

telemaan budjettiraamiin. Viime vuosina kokoomuksesta vasemmistolaittoon ulottunut budjettisopu jatkui.

Peruspalvelujen alibudjetoiminen lopetettava

Suomen kommunistisen puolueen ja asukasliistan valtuustoryhmä esitti sosiaali-, terveys-, opetus- ja muiden peruspalvelujen alibudjetoimisen lopettamiseksi budjettiraamiin 100 miljoonaa euroa lisää. Helsingillä on rahaa parantaa palveluja, vaikka valtiovalta onkin leikannut kuntien rahoitusta.

Kaupungin kassavarat ovat kasvaneet syksyn 2002 noin 200 miljoonasta jo lähes 600 miljoonaan euroon. Helsinki on muuttunut valtionosuuksien tasauksessa 120 miljoonan euron nettomaksajasta yli 70 miljoonan

saajaksi. Vaikka kaupunki on joutunut ottamaan lainaa, sillä on yhä lainasatavia enemmän kuin velkoja. Helsingin talous on ylijäämäinen, kun otetaan huomioon myös sen liikelaitokset. Pelkästään Helsingin Energia teki viime vuonna lähes 200 miljoonan liikevoiton.

Budjettiraamista oli jätetty kokonaan pois liikelaitosten voittovaroista tehtävät siirrot muiden palvelujen rahoittamiseen. Näin siitä huolimatta, että tekninen lautakunta oli esittänyt siihen 100 miljoonaa Energian voitoista. Näin kaupungin talous saatiin näyttämään harhaanjohtavasti alijäämäiseltä. Tällä perusteltiin palvelujen alibudjetoimisen jatkamista.

Palvelujen rahoitusta leikataan myös sillä, että kiinteistövirasto perii kaupungin omista tiloista toimiviltoja päiväkodeilta, kouluilta, sairaaloilta ja muilta palveluilta markkina-voimaa. Kaupungin tilintarkastajana pitkään toiminut Lea Krankin Pro kunnanpalvelut – verkostolle tekemien selvitysten mukaan kiinteistövirasto perii näin 150 miljoonaa euroa ylimääräistä. Kaupungin sisäisissä vuokriin pitäisiikin palata omakustannusperusteisiin.

Kilpailuttaminen kullisi yksityistämiseksi

Budjettiraameissa edellytetään kunnan palvelujen rajoittamista vain "ydintehtäviin" ja palvelujen kilpailuttamisen lisäämistä. Esitys kaupungin kiinteistö-, ruoka-, siivous- ja turvapalveluista vastaavan Palmian kilpailuttamisesta on esimerkki siitä, miten kilpailuttaminen on vain kullisi julkisten palvelujen yksityistämiseksi.

Kaupungin itse tilaama Nordic Adviser Groupin konsulttiselvitys osoittaa, että Palmian toimialalla ei ole edellytyksiä aidolle kilpailulle (ks. www.skp.fi/hakanen). Markkinoita hallitsevat muutamat ISS:n, Sodexhon, Amican ja L&T:n kaltaiset kansainvälisesti toimivat suuryhtiöt. Palmia on tuottuu häviämään suuren osan kilpailuista siksi, että kunnan palkkataso on sivunuluneen 15-22 % korkeampi kuin yksityisillä, jotka polkevat työehtoja muun muassa päätöitä teettämällä. Palmialla on sosiaalisen perustein työllistettyjä, vajaakuntoisia työntekijöitä 250.

Vaihtoehto yksityistämiseksi

SKP:n ja asukasliistan valtuustoryhmä vastustaa Palmian kilpailuttamista. Vammaiskuljetusten kilpailuttaminen katastrofialisten seurauksien ovet varoitava esimerkiksi siitä, mihin julkisten palvelujen alistaminen kaupalliselle voitontavoittelulle johtaa. EU:lle esitetty perustelut ja palveludirektiivi uhkaavat vain lisätä kilpailuttamisen ongelmia.

Julkisten palvelujen karsimisesta, kilpailuttamisesta ja yksityistämisestä on siirryttävä takaisin palvelujen kehittämiseen pääsääntöisesti kunnan omana toimintana. Jokaiselle ihmiselle kuuluva peruspalveluista ei saa tehdä kauppatavaraa.

Jyrkö Hakanen
SKP:n ja asukasliistan
kaupunginvaltuutettu
yrjo.hakanen@skp.fi

Vapputervehdykset 2005

Intimiteettisuojaan takia emme julkaise tervehdyksiä verkkosivuilamme.

Rahanjakolaskuja

Uusi TUPO-kin sitten tuli voimaan 1.3 alkuen. TUPO-teatterin komel-janttarien mukaan uusi tupo avasi päätt. ns. muutosturvalle. "Muutosturva" jonka tupo antoi on niin olematon, että sillä todellakin vain auottiin päätt. koko muutosturvalle. Mitään oleellista parannusta irtisanottujen asemaan se ei tuo, vaan muutokset ovat lähinnä kosmeettisia.

TUPO antoi myös pienen palkankorotukset. Kenelläkään ei liene ongelmia siitä mihin tuposenttinsä sijoittaisi. 41 eurolla kuukaudessa ei paljon juhli. Työntekijöiden mielestä tämäkin oli liikaa. Suomen kilpailukyky on elinkeinoelämän keskusliiton mukaan menennyt kalua. Me Työläiset taidamme olla vähän tyhmiä ja ahneita kun tahdomme ylisuuria korotuksia ja siten sahaamme oksaa altamme. Vai mitenkähän on? Lasketaampa. "Palkansaajia" oli tilastokeskuksen mukaan tammikuussa 2005 1,995 miljoonaa. Koska me Työläiset emme ole pikkutarkkoja nipot-

tajia, emme ota huomioon että tuosta määrästä noin puolet on joko määräraikaisissa tai osaaikaisissa työsuhteissa, vaan kerromme "palkansaajien" määrän 41 eurolla ja saamme tulokseksi 81 miljoonaa 540000 tuhatta euroa kuukaudessa. Sen kerromme kahdellatoista ja saamme tulokseksi 981 miljoonaa 540000 vuodessa. Tämän verran siis työntekijät olivat valmiit uhraamaan palkankorotuspottin rinnalla. No, kaikki on suhteellista. Kun palkankorotuspottia vertaa yritysten viime vuonna jakamiin osinkoihin, niin ei se nyt niin suurelta näytä. Yritykset nimittäin jakoivat osinkoja kahdeksan miljardia euroa!!! (Suomen ennätys) Se on kahdeksan kertaa enemmän kuin mitä työntekijät suostuivat Työläisten palkkoja korottamaan. Ja missä se raha muka näkyy? Investoivatko osinkojen saajat ne kahdeksan miljardia kenties johonkin? Tuotantolaitoksiin?

Luovatko he Suomeen työpaikkoja? -Katin kontit! Taitaakin olla niin että osakkeen omistajat ahneudellaan

pumppaavat yritykset kuiviin ja murentavat Suomen kilpailukyvyä olemattomiin.

Jatketaanpa laskutoimituksia. Palkankorotus ja osinkopotti olivat yhteensä noin yhdeksän miljardia euroa. Koska me Työläiset emme ole ahneita, me emme vaadi koko pottia itsellemme, vaan jamme sen kah-tia. Näin sekä kapitalistit että Työläiset saavat 4,5 miljardia. En tiedä tyydyttääkö tämä ensin mainittuja, mutta tuskin he nälkään kuolisivat. Jatketaan. Jaetaan 4,5 miljardia euroa 1,995 miljoonalla "palkansaajalla" ja todetaan että jokaiselle jää vuodessa 2255,64 euroa. Kun se jaetaan kahdellatoista, saadaan tietää että joka ukolle ja akalle jää 187,97 euroa/kk. Kun se jaetaan sadalla seitsemälläkymmenellä neljällä, joka on keskimääräinen työaika kuukaudessa, huomataan että Duunareille jää 1,08 euroa tunnissa lisää liksaa! Tällaisiin lukuihin olisi päästy jos kapitalistit olisivat" sopimusyhteikunnan mukaisessa reilun pelin hengessä" suostuneet sen todellisen jakovaran Työläisten kanssa jakamaan.

Kuinka paljon 1,08 euron tuntipalkankorotus ja ostovoiman lisäys olisi

luonut uusia työpaikkoja?

Kuinka monta pientä palveluyritystä, joita markkinamiehet kaipaavat, olisi syntynyt?

Olisiko kadunkulmiin ja niemiin sekä notkoihin ilmestynyt kioskeja ja pieniä verstaiteja, jotka työllistävät työttömän tai pari?

Jatketaanpa laskutoimituksia. Suomalainen tienaa noin 2300 euroa kuukaudessa (13,22/tunti?!). Se tekee 27600 vuodessa. Kun tuolla summalla jaetaan 4,5 miljardia, voidaan todeta että 163043,48 työntöä saisi yhdeksi työtä kohtuullisella palkalla! Mitä olisikaan tapahtunut jos koko yhdeksän miljardia olisi laitettu työttömyyden poistamiseen? Tilastokeskuksen tilastoimat työttömät olisivat loppuneet kesken. Samalla olisi voitu poistaa työttömyys myös Virosta!

Nämä laskelmat perustuvat tilastokeskuksen nettisivuilta löytyneeseen "palkansaajien" lukumäärään ja lehti-tietoihin viime vuonna jaetuista osingoista. Osingon kiskojen nuppilukua en hyvistä yrityksistä huolimatta saanut selvitettyä mistään. Se olisi mielenkiintoinen tieto, silloin voisi laskea kuinka paljon he keskimäärin työttömien kustannuksella viime vuonna rikastuivat!

Tämän kirjoittaja on käynyt vain kansakoulun ja suorittanut Ojalan laskuopin nipin napin.

Siksi katsonkin, että näiden laskelmien väääräksitodistamistaakka on korkeamman maastaan koulutuksen saaneilla työntekijöiden edustajilla.

Tupo ja verotus

TUPO pöydässä sovittiin myös että omaisuusvero poistetaan. Kyllä meidän työläisten nyt kelpaa kun emme joudu vähistä omaisuusistamme maksamaan veroa lainkaan!

Italiassa paikallisen mattivanhasen hallitus yritti samaa tempua ja mitä tapahtui? Italialaiset ryntäsivät punalippuja heilutellen kaduille vastustamaan veron poistoa! Taitavat olla tyhmiä nuo italialaiset kun eivät ymmärrä omaa etuaan, tai kuten eräs Toveri asian ilmaisi, laajempia kokonaisuuksia... Vai olisiko sittenkin niin että Suomalaisten työläisten silmät sumenivat jälleen kerran, TUPO teatterin käsikirjoittajien niihin roiskimasta ureasta!

Markku Nieminen

60-vuotta Voiton päivästä

Toukokuun 9. tulee kuluneeksi 60-vuotta toisen maailmansodan päättymisestä Euroopassa. Tuona toukokuun 9:n päivän vastaisena yönä v. 1945 klo 00.42 allekirjoitettiin Berliinissä sopimus Saksan ehdotomasta antautumisesta. Saksan ylimmän sodanjohdon puolesta sopimuksen allekirjoittivat sotamarsalkka Keitel, amiraali Friedeburg ja ilmavoimien puolesta kenraaliversti Stump. Neuvostoliiton ylittämällä sodanjohdosta edusti sotamarsalkka Zhukov, Isoa-Britanniaa marsalkka Tedder, USA:ta kenraali Carl Spaatz ja Ranskaa kenraali Delattre de Tassigny.

Neuvostoliitossa tuo päivä nimettiin Voiton päiväksi ja sota Suureksi Isänmaalliseksi sodaksi. Tänä vuonna presidentti Putin on kutsunut maailman johtajia Moskovaan ottamaan osaa sodan loppumisen muistojuhlallisuuksiin. Moskovaan saapuukin toista sataa valtioiden presidenttiä ja päämiehiä, Suomesta myös presidentti Tarja Halonen. Vain Viron ja Liettuan presidentit loistavat poissaolollaan.

Rauhanpatsaan tervaa ja arvostelee juhla

Suomessa etenkin Kokoomuksen kansanedustajat ja mepit, esim. Rauhanpatsaan tervaa ja Priia-Noora Kuoppi ovat paheksuneet Halosen Moskovan matkaa. He eivät vielä kukaan ymmärrä mitään historiasta, -

Kuvassa Stalingradin kiivaimmalle taistelupaikalle Mamaevin kukkulalle pystytetty Äiti-Venäjä patsas, joka miekallaan osoittaa länteen. Patsas on osa suurta muistolehtoa, joka valmistui taistelupaikalle v. 1967.

sitä, että Neuvostoliitto kantoi päävastuun ja suurimman taakan fasisitien Saksan kukistamisesta. Saksan sotavoimista yli 3/4 oli sidottuna itärintamalle ja siellä ne myös tuhoitiin. Neuvostoliitto itse kärsi sodassa valtavat tappiot, yli 20 miljoonaa uhria, joista 13 miljoonaa siviiliä, ja näihin lukuihin eivät sisälly sodassa invalidisoituneet. Samalla tuhoutui valtaosa maan Euroopan-

puoleisen osan kaupungeista ja kylistä. Vielä sodan loppuvaiheissa Berliinin taisteluissa kaatui satoja tuhansia neuvostosotilaita. Yksinomaan Puolan alueella heitä kaatui 600.000.

Kuinka tämä voitto oli mahdollinen?

Sota on tunnetusti vaarallisinta puuhaa, mihin ihmisen ylipääntään voi ryhtyä. Lisäksi se on mitä vaativinta ja raskainta työntekoa, jossa työpäivä ei loppu klo 17.00 eikä työolosuhteista juurikaan voi valitaa. On useita esimerkkejä siitä, että vain armeija, jolla on oikea motivaatio, voi voittaa sodan.

Ratkaiseva tekijä toisessa maailmansodassa olikin Neuvostoliiton kansojen ja neuvostoarmeijan tahto lyödä Natsi-Saksa maan tasalle. Tuo motivaatio syntyi, kun nähtiin saksalaisten raakalaismainen käyttäytyminen siviiliväestöä ja sotavankeja kohtaan. Syntyi pyhä viha, jossa jokainen sotilas ja siviili antoivat kaikkensa - oman henkensä menettämistä pelkäämättä - Hitlerin armei-

joiden lyömiseksi. Motivaatiota nostivat vielä rintamalla saadut voitot lähtien Moskovan taisteluista marras-joulukuussa 1941 ja sodan käännekohdasta Stalingradista 1942-1943. Motivaation synnyttäjänä suuri osuus oli myös Neuvostoliiton Kommunisistisella puolueella, joka osasi yhdistää kansan Pyhään Sotaan Suomen Isänmaallisen Sodan hengessä. Hitler ehkä kuvitteli pelastavansa kurjan elämänsä luottaen siihen, ettei neuvostosotilaiden motivaatio riittä enää Berliiniin asti vaan katoaa, kun entiset rajat oli saavutettu. Myös tässä hän erehtyi.

Sota karaisi neuvostokansan

Toisesta maailmansodasta ja sen taisteluista on säilynyt paljon filmimateriaalia - kiitos neuvostoliittolaisten sotakuvaajien kuten Roman Karmenin. Katsokaa niistä minikäläinen on näiden Berliinin valloittaneiden sotilaiden fyysinen ja henkinen ryhti. He ovat kuin yhtenäisen urheilujoukkue, joka ei pelkää minkäänlaisia fyysisiä ja henkisiä vastuksia. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka naiset, nuoret pojat ja tytöt tekevät uhrautuvaisesti työtä tehtaissa ja pelloilla saadakseen isänsä tai veljensä ehjänä takaisin kotiin. Katsokaa näistä filmeistä, kuinka sotilaat arvostivat komentajiaan. Vaikka tavallinen rivisotilas tietää vain vähän sodan tai taistelun yleisestä kulusta, neuvostosotilait - suunnattomista tappioista huolimatta - luottivat marsalkkoihinsa. Päälliköt olivat aina sotilaiden suuren juhinnan kohteita, kun voitto taistelussa vihdoin oli saavutettu.

Neuvostoarmeijan saavutuksia yritetään mustamaalata

Kaikenlaiset revansistit ja kapitalisteja palvelevat historioitsijat yrittävät kuvata neuvostoarmeijan ryösteleväksi ja raiskaavaksi rosakaksiksi. Sellainen kuvaus voisi sopia paremmin USA:n armeijaa. USA:n armeijalla on ollut todistetavasti tällaista käyttäytymistä. On suorastaan kairasta väittää, että neuvostoarmeija meni Berliiniin lähinnä raiskaamaan naisia! Tällaiset heitteilyt laittavat niiden tekijät naurettavaan valoon.

Yksi tapa vähätellä neuvostoarmeijan voittoa oli nimetä 9. toukokuuta Eurooppa-päiväksi. Olkoot Euroopalla oma päivännsä, mutta nyt se on aivan tarkoitushakuisesti sijoitettu Voiton päivälle.

Myös suomalaisten on syytä juhlia Voiton päivää

Mikään "erillisistä", jota maamme oikeisto ja ylin johto haluavat hellä puhuttaessa ns. jatkosodasta, ei olisi avannut Suomen työtekeväälle kansalle mahdollisuutta saada uudistuksia sosiaaliturvaan, eläkkeisiin, työlänsäädäntöön jne. Tosiasia on, että vain Voitonpäivä, Neuvostoliiton voitto Natsi-Saksasta avasi Suomessakin tien työväenluokan poliittisille oikeuksille ja teki mahdolliseksi hyvinvointivaltion perusteiden luomisen. Nyt kun Neuvostoliitto ei enää ole, myös hyvinvointivaltiota kapitalisteille tarpeellomana Suomessa puretaan.

Reijo Katajaranta

Taistelu Berliinistä

Neuvostoliiton lippu kiinnitetään Berliinin Valtiopäivätalon katolle Vapunpäivän vastaisena yönä 1945.

Alkuasetelmat

Taistelu Berliinistä alkoi, kun 12. tammikuuta 1945 neuvostojoukot mursivat saksalaisten puolustuksen Veikselillä ja Zhukovin 1. Valkovenäjän rintama eteni Oderille ottaen Kustrinissä sillanpääasemat. Samaan aikaan Konevin 1. Ukrainan rintama eteni Breslauhin, jonka se ensin saartoi ja sitten jatkoi etenemistään Neisselle. 2. ja 3. Valkovenäjän rintamat kohtasivat tiukkaa vastarintaa Pommerissa ja Itä-Preussissa jolloin 1. Valkovenäjän rintama joutui lähettämään osan joukoistaan auttamaan 2. ja 3. Valkovenäjän rintamaa.

Ennen neuvostoarmeijan huhtikuista murtautumista Berliiniin oli itämeren saksalaisuhka kuitenkin onnistuttu tehokkaasti rajaamaan.

lansiliittoutuneet olivat vastaavasti aloittaneet oman hyökkäyksensä Saksaan maaliskuussa. Yhdysvaltain 9. armeijan saavuttua Elbelte, se otti huhtikuun puolivälissä sillanpääasemat Berliinin länsipuolelta valmistautuen osaltaan sulkemaan kaupungin tiukkaan saartorenkkaaseen.

Neuvostojoukkojen sijoitus tuolloin oli Itämerestä etelään Odera ja Neissellä pitkin. Pohjoisimpana Rokossovskin 2. Valkovenäjän Rintama vastassaan saksalaisten puolelta 3. Panssariarmeija (kummatkin toimivat vain Berliinin sivustasuojauksena), Zhukovin 1. Valkovenäjän rintama vastassaan Bussen 9. Armeija ja lopuksi Konevin 1. Ukrainan rintama vastassaan saksalaisten 4. Panssariarmeija

Berliinin saartaminen

16. huhtikuuta Zhukovin 1. Valkovenäjän rintaman joukot mursivat saksalaisten puolustuksen ensimmäiset linjat lähdettyään liikkeelle Oderin sillanpääasemistaan. Edettyään Seelow-kukkulalle 1. Valkovenäjän rintaman hyökkäys kuitenkin pysähtyi. Samana päivänä aloittivat myös Konevin 1. Ukrainan rintaman joukot ylittämään Neissellä. Edettyään Spreelle seuraavana päivänä ja senkin ylittyään, otti Konev Stalinin yhteyttä ja sai luvan kääntää

tankkiarmeijansa kohti Berliiniä.

22. huhtikuuta 1. Ukrainan rintaman 3. Kaartin tankkiarmeija saavutti Berliinin eteläisen kanavan (Teltow) ja 4. kaartin tankkiarmeija eteni kohti Potsdamia. Ylitettyään Teltowkanavan 3. Kaartin tankkiarmeija eteni Berliinin etelä-läntisten kaupunginosien ja Grunewaldin läpi, saapuen 27. huhtikuuta Berliinin pohjois-läntiseen kaupunginosaan Charlottenburgiin, jonka jälkeen se vedettiin Berliiniin.

18-19. huhtikuuta taistelu Seelow-kukkuiloista saavutti huipentumansa kun Zhukovin 1. Valkovenäjän rintaman painostuksesta saksalaisten 9. Armeija aloitti vetäytymisensä. Murtauduttuaan saksalaispuolustuksen läpi, osa 1. Valkovenäjän rintamasta eteni Berliinin luoteis- ja pohjoispuolelle sekä osa Berliinin itä- ja kaakkospuolelle.

Kun saksalaisten Wenkin 12. Armeijan yrittänyt murtautua Berliiniin avuksi 21. huhtikuuta oli epäonnistunut, muisti Hitler SS:n III armeijakunnan, joka sijaitsi sopivasti 1. Valkovenäjän hyökkäysurran yläpuolella ja antoi tielle käskyt hyökätä Berliiniä kohti etenevän 1. Valkovenäjän rintaman kylkeen. Mutta, kun SS:n III armeijakunta oli jo aikaisemmin joutunut luovuttamaan joukkojaan tueksi horjuvalle Oderin puolustukselle, kieltäytyi SS:n III armeijakunnan komentaja hyökkäämästä. Tajutessaan tämän seuraavana päivänä, Hitler sai tietienkin raivo-kohtauksen ja Jodl ehdotti Elbellä amerikkalaisia vastassa olevan Wenkin 12. armeijan kääntämistä kohti Berliiniä. Niinpä Hitler antoi käskyt 12. ja 1. Valkovenäjän ja 1. Ukrainan rintamien saartamaksi joutuvalla Bussen 9. armeijalle käskyt murtautua Berliiniin. 24. huhtikuuta Wenkin 12. aloitti etenemisensä kohti

Berliiniä, mutta joutui pysähtymään törmättyään kohti Potsdamia etenevään 4. Kaartin tankkiarmeijaan. Bussen 9. armeija puolestaan kieltäytyi ottamasta enää vastaan mitään Hitlerin esikunnan käskyjä ja yritti puolestaan 26. huhtikuuta murtautua 1. Ukrainan rintaman läpi länteen, kohti Wenkin 12. Armeijaa. Lopuksi vain pienet yksittäiset ryhmät 9. armeijasta onnistuivat saavuttamaan Wenkin armeijan.

Neuvostojoukkojen eteneminen Berliinissä

1. Valkovenäjän rintaman 8. Kaartin armeijan ja 1. Kaartin tankkiarmeijan edettyä Berliinin eteläpuolella olevalle Tempelhofin lentokentälle jatkuivat taistelut siellä aina 27. huhtikuuta asti, jolloin saksalaisten puolustus aloitti vetäytymisensä kohti Berliiniin hallintokaupunginosaa. Ylitettyään Berliinin keskellä kulkevan Landwehrkanalin, jakautui 8. Kaartin armeija siten että osa siitä eteni kohti Tiergadenia (Eläintarha) kohdatakseen pohjoisesta etenevät 2. Kaartin tankkiarmeijan ja 3. Iskuarmeijan ja osa kohti Potsdamin asemaa ja Hitlerin bunkkeria (Reichkanzlei). Kuljettuaan läpi Berliinin pohjoisen kaupunginosan saapui 3. Iskuarmeija lopulta 28. huhtikuuta Moltken sillalle ja eteni seuraavana päivänä Sisäministeriön rakennukselle, josta Königsplatzin yli Valtiopäivätalolle (Reichstag). Reichstagen rynnäköiminen alkoi 30. huhtikuuta ja 22.50 oli Voitonlippu nostettuna Reichstagen kupolin ylle. Taistelut rakennuksessa jatkuivat aina 2. toukokuun aamuun saakka jolloin loputkin Reichstagen puolustajat antautuivat.

Kansallissosialistisen Valtion hajoaminen

28. huhtikuuta oli Hitler saanut tietää Himmlerin rauhanneuvotteluista länsiliittoutuneiden kanssa. Tästä raivostuneena, oli Hitler erottanut Himmlerin puoleesta, kokosi hän uuden hallituksen (jätään vallan Dönitsille, Göbbelsille ja Bormannille) ja teki 30. huhtikuuta itsemurhan. Estääkseen Himmleriä muodostamasta uutta hallitusta länteen, päätti Göbbels aloittaa rauhanneuvottelut Neuvostoliiton kanssa (ja samalla saada Neuvostoliiton tunustamaan uuden Saksan kansallissosialistisen hallituksen). Krebsin ilmeistytyä 8. Kaartin armeijan esikuntaan neuvottelemaan aselevosta, otti 8. Kaartin armeijan komentaja Chuikov Zhukovin yhteyttä, joka puolestaan otti yhteyden Staliniin. Neuvostoliiton ylimmän johdon antama käsky keskellä yötä ennen Vappua oli vain ja ainoastaan ehdoton antautuminen. Niinpä uudelle Saksan kansallissosialistiselle hallitukselle ei jäänyt paljon muita vaihtoehtoja kun ulosmurtautuminen Berliinistä (tosin Göbbelsiltä valitsivat itsemurhan) ja 1. ja 2. toukokuun välisenä yönä hallituksen osat yrittivät sitä neljässä ryhmässä epäonnisten kaikissa. 2. toukokuun aamulla Weidling (LVI panssariarmeijakunnan, mutta myös Berliinin puolustuksen komentaja) allekirjoitti vetoumuksen taisteluiden lopettamisesta Berliinissä.

Tämän jälkeen sotaa käytiin vielä viikon verran Teskoolovakiassa olevien saksalaisten kukistamiseksi. Lopullinen antautumissopimus saatettiin kirjoittaa 9.5. Prahan vapauttamisen jälkeen.

Ville Rahikainen

Sota kypsyy kapitalistisen maailman sisällä

Imperialistisen sodan siemenet kypsyvät

Maailmansotien syistä Lenin totesi, että imperialismin kaudella suurten monopoliryhmittymien taloudellisen kehityksen tapahtuu epätasaisesti. Maailman taloudellista ja poliittista jakoa monopolien välillä pyritään kuitenkin toteuttamaan voimasuhteiden mukaan. Mikäli jotkut monopoliliitot jäävät tässä jaossa vähemmälle, mitä heidän voimasuhteensa edellyttää, pyrkivät ne uudelleenjakoon poliittisten keinojen loppussa vaikka aseiden avulla.

Versaillesin rauhan vahvistettua kapitalistisen maailman uuden järjestyksen, kokivat voittajiin kuuluneet Japani ja Italia jääneensä vähemmälle. Saksa, joka ennen I. maailmansotaa oli kehityksessään voittajavaltioita edellä, tunsikin kärsineensä myös vääryyttä. Lisäksi syntyi uusi tilanne, kun Eurooppaan muodostui sosialistinen Neuvostoliitto. Toisaalta Saksan ja Japanin taloudet kasvoivat Ranskaa, USA:ta ja Englantia nopeammin. Imperialististen maiden välille muodostuivat voimasuhteet, jotka eivät enää vastanneet maailman taloudellista ja alueellista jakoa.

Saksa, Italia ja Japani nostivat esiin uuden maailmanjaon kysymykset. Myös USA ja Englanti toivoivat voivansa kukistaa japanilaiset ja saksalaiset kilpailijansa, joita eivät kyenneet voittamaan taloudellisessa kamppailussa. Ranskan monopolien laajentumishalu ilmeni v. 1923 toteutetulla väliaikaisiksi jääneellä Ruhrin alueen miehityksellä. Kaiken ohella 30-luvun laman saattamana muodostui tilanne, jossa kaikki kapitalistipiirit pyrkivät Neuvostoliiton murskaamiseen ja liittämään sen alueet omaan valtapiiriinsä.

Monopolit ja finanssiipiirit nostivat fasismin

Saksa aloitti uuden sodan valmistelut sotaministeriön kokouksissa 14.6. ja 5.9.1917. Silloin todettiin, että "Saksan tulee kehittää nopeasti rauhan ajan taloutta ja mukauttaa sitä sotatarkoituksiin". Italiassa pystytettiin monopolien tuella v. 1922 fasistihallinto. Sotaan valmistautuvat maat pystyttivät fasistihallinnon tukahduttamaan sodanvastustajien ja työläisten vastarinnan. Tämä onnistui monopolien suurilla tukisummilla. Fasistien keinoina olivat terrori ja demagogia. Saksassa muodostui yhteinen finanssipäätöksen, upseeriston, maanomistajien ja oikeistososiaalidemokraattien rintama, jonka avulla suoritettiin fasistien vallankaappaus 30.1.1933 ja nimettiin Hitler valtakunnankansleriksi. Heti seuraavana päivänä aloitettiin talouden militarisointi. Kruppin tehtaat keskittyivät uudelleen sotatarvikkeiden tuotantoon. Vanhoja sotatarvikkeita ajanmukaistettiin ja laajennettiin. Kun v. 1932 Saksan kaikki pääomasi-joukot olivat 2590 milj. mk, josta sotateollisuuden osuus oli 620 milj. mk, niin v. 1934 vastaava luvut olivat 3760 milj. mk/3300 milj. mk ja v. 1938 luvut olivat 21030 milj. mk/15500 milj. mk. Kun v. 1932 saksan maavoimissa oli 10 divisioonaa, niin v. 1935 maavoimien vahvuus oli jo 31 divisioonaa.

Anti-Kominternin sopimus ja taistelu kommunisteja vastaan

Sotavarustelut aloitti 20-luvun alussa myös Japani, missä fasismin korvasi sokea perinteinen usko keisarin jumalalliseen alkuperään. Japanin tavoitavat tunkeutuivat Mantsuriaan (Koilis-Kiinaan) syyskuussa 1931. Tavoitteena oli Kiinan valtauksen jälkeen hyökätä Neuvostoliittoon ja täydentää maan niukkoja raaka-ainevaroja sekä päästä eroon Japanin

Neuvostoliitto ei ehtinyt viedä loppuun kolmatta viisivuotissuunnitelmaa (1938-42) maan joutessa hyökkäyksen kohteeksi. Aivan valmistautumattamana sotaan ei jouduttu. Teollisuustuotanto ylitti vallankumousta edeltäneen tason 8,5-kertaisesti. Maatalouden kollektivisointi oli suoritettu loppuun. Kolhoosit ja sovhoosit kykenivät turvaamaan elintarvikehuollon. Kun Saksa liittolaisineen (Suomi, Unkari, Romania) hyökkäsi 22.6.1941 Neuvostoliittoon, oli 2000 km pitkälle rintamalle keskitetty mm. 5 miljoonaa sotilasta, 5000 lentokonetta ja 3500 tankkia. Kun monet imperialistien äänitorvet tänäänkin esittävät Neuvostoliiton syytäksi toiseen maailmansotaan, on syytä kerrata sotaan johtaneita tapahtumia.

Berliinin valtiopäivätalo palaa v. 1933. Hitler syytti tulipalosta kommunisteja. Myöhemmin osoittautui, että tulipalo olikin natsien oma aikaansaannos. Tämän provokaation turvin Hitler ensin hyökkäsi kommunistien ja juutalaisten kimppuun. Ennenpitkää vuorossa olivat sosialidemokraatit ja lopulta kaikki, jotka uskalsivat vastustaa Hitlerin natsihallintoa. Tämä tie johti toiseen maailmansotaan.

monopolien ja tilanherrojen vihamasta Neuvostoliitosta. Hitleriläiset pitivät myös suurimpana vihollisenaan kommunisteja. Valtaannousunsa jälkeen hitleriläiset järjestivät valtiopäivätalon tuholon, josta fasistien propagandaa syytti kommunisteja. Näin fasistit saivat aiheen suunnata terrori kommunisteja kohtaan. Myöhemmin 25.11.1936 solmivat Saksa ja Japani ns. antikomintern-sopimuksen vahvistamalla liiton taistelussa maailmanlaajuisesti. Sopimuksen salainen osa edellytti yhteistä taistelua Neuvostoliittoa vastaan. Kolmen hyökkääjävallan liitto syntyi, kun sopimukseen 6.11.1937 liittyi myös Italia. Sen yksi tärkeä tavoite oli antaa USA:n, Englannin ja Ranskan hallituksille kuva sopimusmaiden tulevasta sodasta ainoastaan Neuvostoliittoa vastaan.

Neljän vallan sopimus

USA ja Englanti toimittivat Saksalle taloudellista tukea ja myös Japanin varustautuminen nojautui USA:n toimituksiin. Englannin konservatiivit pitivät läheisiä yhteyksiä fasisteihin, eivätkä uskoneet Saksan muodostavan maalleen minkäänlaisia vaaraa. USA:n pääomapiirit uskoivat, että lähestyvä sota ei ulotu heidän maaperälleen ja toivoivat Saksan liittolaisineen kukistavan Neuvostoliiton. Lisäksi amerikkalaiset pankit tukivat ratkaisevalla panoksella hyökkääjävaltioita. Ranskan saksien revanssinhenki huoletti laajaja yhteiskuntapiirejä, mutta Englannin hallitus halusi lähentymistä Saksan kanssa ja veti mukaansa tähän myös Ranskan. Sitten Britannia ja Ranska solmivat Saksan ja Italian kanssa 15.7.1936 ns. neljän vallan sopimuksen, joka julisti hurskaasti tavoitteekseen "rauhan säilymisen". Tosiasiassa sovittiin yhteistyöstä kaikkia Eurooppaa koskeissa kysymyksissä syrjäyttämällä Neuvostoliitto ja Euroopan pienet valtiot.

USA:ssa sopimusta pidettiin "hyvänä enteena". Euroopan pienet valtiot huolestuivat, koska sopimuksesta kuului Ranskan ja Englannin aikomus Euroopan pikkuvaltioiden kustannuksella ostaa itsensä vapaisiksi Saksan ja Italian aluevaatimuksista tarkistamalla Versaillesin sopimusta ja näin se jäi lopuksi ratifioimatta.

Mieluimmin fasistien miehitys, kun Neuvostoliiton apu

Neljän vallan sopimukseen oli tyytymätön myös Puola, jonka yhteiskuntapiirit olivat varmoja Saksan Puolalle aiheuttamasta uhasta. Neuvostoliitto pyrki herättämään Saksan uhkaamissa Baltian maissa vastarintaa Saksan valloituspyrkimyksiä vastaan. Neuvostoliitto esitti Puolalle 14.12.1933 yhteistä julkilausumaa maiden pyrkimyksestä puollustaa rauhaa Itä-Euroopassa. Puolan hallitus vastasi, että se ei periaatteessa vastusta ehdotusta. Mutta Puolan hallitsevilla piireillä oli omia laajentumishaluja mm. Neuvostoliiton alueiden suhteettavasti valmiutensa antaa puolalaisille sitoumus, että eivät hyökkää Puolaan. Puolan porvarit ja tilanherrot tartuivat heti Saksan epämieluisiin lupauksiin. Saksan ja Puolan hyökkäämättömyyssopimus allekirjoitettiin 26.1.1934. Helmikuun alussa Puola kieltäytyi Neuvostoliiton kanssa minkäänlaisesta sopimuksesta, jolla pyrittäisiin takaamaan Itäisen Euroopan maiden riippumattomuus. Puolan ja Saksan sopimus heikensi rauhanvoimia, teki tyhjäksi Ranskan ja Puolan liiton ja heikensi Ranskan asemaa. Hitler totesi myöhemmin, että ilman Puolaa tukea Itävallan ja Tšekkoslovakian miehitys ei olisi onnistunut.

Neuvostoliitto rauhantyyntä eturintamassa

Jo 20 luvulla Neuvostoliitto normalisoi suhteensa lähes kaikkiin naapuri-

valtioihinsa, sekä USA:ta lukuun ottamatta kaikkiin suurvaltoihin. Hyökkäämättömyyssopimus kirjoitettiin Ranskan kanssa 1932. Neuvostoliitto solmi v. 1933-35 diplomaattiset suhteet monien uusien valtioiden mm. Belgian, Unkarin, Espanjan, Romanian, USA:n ja Tšekkoslovakian kanssa. Joulukuussa 1933 Neuvostoliitto teki aloitteen Euroopan kollektiiviseksi turvallisuusjärjestelmäksi tarkoitusenaan muodostaa rauhantarkoitusten valtioiden Saksan vastainen yhteisrintama. Neuvostoliitto liittyi Kansainliittoon syyskuussa 1934, mutta kieltäytyi ottamasta vastuunsa sen aiempia virheitä. Kansainliitossa Neuvostoliitto pyrki viemään eteenpäin Euroopan kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän ajatusta, mutta tässä ei päästy puoliniaisia ja tehotomia päätöksiä pidemmälle.

Länsivallat estivät kollektiiviset turvatakut

Monet Ranskan poliitikot olivat huolestuneita natsien suunnitelmista ja vaativat Ranskaa neuvottelemaan Neuvostoliiton kanssa kollektiivisesta turvallisuusjärjestelmästä. Niitä käytiin vuosina 1933-34. Ilmeni, että ranskalaiset kannattivat Neuvostoliiton ja Ranskan keskinäisen avunannon sopimusta, mutta eivät halunneet rikkoo suhteitaan Englantiin. Siksi syntyi ajatus kahdesta sopimuksesta. Ensimmäisen ns. "Itäsopimuksen" osapuoliksi kaavailtiin Neuvostoliittoa ja Itäisen Euroopan valtioita, joiden tuli taata toistensa rajojen rikkomatous ja antaa apua osapuolelle, joka joutuisi hyökkäyksen kohteeksi. Toinen Neuvostoliiton ja Ranskan välinen sopimus sisälsi sitoumuksen keskinäisestä avunannosta hyökkäyksen torjumiseksi. Puolan ja Saksan vastustuksesta huolimatta itäsopimus olisi voinut onnistua, mikäli vastustajien joukkoon ei olisi liittynyt myös Englanti. Lisäksi saksalaisagentit murhasivat rans-

kalaisen Itäsopimuksen puolesta-puhujan, Ranskan ulkoministerin Barthoun. Hänen seuraajansa Laval puolestaan esitti hitleriläismielistä roolia. Itäsopimuksen kariuttua Neuvostoliitto esitti Neuvostoliiton ja Ranskan sekä toisaalta Neuvostoliiton ja Tšekkoslovakian kahdenkeskisiä sopimuksia keskinäisestä avunannosta hyökkäyksen sattuessa. Ranskan yhteiskuntapiirien painostuksesta sopimukset allekirjoitettiin touku-kuussa 1935. Mutta Tšekkoslovakian presidentin Benesin vaatimuksesta Neuvostoliiton ja Tšekkoslovakian väliseen sopimukseen tehtiin varaus, jonka mukaan keskinäisen avunannon sitoumukset säilyttävät voimansa vain ehdolla, että Ranska auttaa syntyneessä tilanteessa jompaa kumpaa osapuolta. Näin Tšekkoslovakia ennakkoon varmisti mahdollisuuden olla täyttämättä Neuvostoliiton kanssa solmimaansa sopimusta.

Fasistit etenevät länsivaltajien laittamatta "tikkuu ristiin"

Fasistien siirtyminen 30-luvun puolivälissä aseelliseen toimintaan, ei vaikuttanut eurooppalaisten päättäjien aseisiin.

Italia aloitti laajentumisen hyökkäämällä 5.12.1934 Etiopialaisten joukkojen kimppuun. Samalla se tutki länsimaiden reaktioita. Vain Neuvostoliitto Kansainliitossa vastusti Italian toimia. Ranska tuki Italiaa, koska hyökkäys heikensi Englannin asemaa Afrikassa. Englannin reaktio oli myönteinen, koska Italia oli tukenut Englantia sen Ranskan ja Neuvostoliiton vastaisissa toimissa. USA otti "puolueettoman kannan" kieltäen sotatarvikkeiden viennin toisiin maihin. Italian ja Etiopian voimasuhteista johtuen tämä laki oli tuki Italialle. Hyökkäyksen aikana Italia aloitti 3.10.1935 ja Etiopian vakinaisten joukkojen vastustus murettiin vuoden 1937 alussa.

Heinäkuussa 1936 alkoi Francon organisoima fasistien kapina Espanjassa tasavaltaa vastaan. Italia ja Saksa lähettivät Francon tueksi aseita ja joukkoja. Länsivaltajien harjoittama "puolueettomuuspolitiikka" esti tasavaltalaisia ostamasta aseita ja oli tuki fasisteille. Ainoastaan Neuvostoliitto tuki suurin materiaali-toimituksin tasavaltaa. Maailmassa syntyi laaja fasismivastainen rintama, joka lähetti vapaa-ehtoisia tasavaltalaisten tueksi. Mutta Saksa ja Italia saivat kokeilla Espanjassa sodankäynnin menetelmiään Englannin ja Ranskan seuraten sivusta. Ja kun tasavaltalaisten asema muodostui vaikeaksi, Englanti ja Ranska tunnustivat Francon fasistisen hallinnon.

Hitleriläiset pakottivat 11.7.1936 Itävallan sopimukseen, missä se lupautuu sopimaan ulkopolitiikastaan Saksan kanssa. Sitten 24.6-37 Saksan sotaministerio vahvisti ohjeet Itävallan valtaukselta (Anschluss). Tässäkin tapauksessa Länsivaltajien kannan määräsi ainoastaan ajatus liitosta Neuvostoliittoa vastaan. Englannin hallituspiirien muistiossa todettiin, että jos Saksa ei uhkaa Lännen etuja Englanti voi suostua Anschlussiin ja Saksan taloudelliseen ja poliittiseen herruuteen Itä-Euroopassa. Ranskalaiset ilmaisivat kantanaan toivovansa jonkinlaisia sopimusta Saksan kanssa. Helmikuuhun 1938 mennessä Englanti ja Ranska olivat päättäneet selänsä Itävallan ja 12.3.1938 Saksa miehitti Itävallan. Ainoastaan Neuvostoliitto tuomitsi Itävallan valloituksen ja esitti samalla kollektiivisen vastarinnan järjestämisestä Saksaa vastaan.

Kaukoidässä Japani valtasi uusia alueita Kiinalta. Neuvostoliitto auttoi Kiinaa lainoilla ja sotatarvikkeilla. Japani uhkasi siellä Englannin etuja, mutta Englanti antoi periksi. Touku-

kuussa Japani yritti vallata Mongolian alueita, jolloin sopimustensa mukaisesti Neuvostoliitto lähetti Japania vastaan sotilaallista voimaa. Kesällä 1939 käytiin ankaria taisteluja. Yhdessä Mongolialaisten joukkojen kanssa Neuvostoliittolaiset tuottivat kenraali Zhukovin johdolla Japanilaisille hyökkääjille Halhin-Golilla raskaan tappion.

Münchenin sopimus ja Tšekkoslovakian jako

Itävallan valloituksen jälkeen Hitler määräsi valmisteltua Tšekkoslovakian valtaamiseksi (Grün). Tšekkoslovakia oli hyvin varustautunut. Siksi Saksa pyrki eristämään sen ulkopoliittisesti ja mitätöimään sen Ranskan ja Neuvostoliiton kanssa tekemät sopimukset. Aihe Saksan ja Tšekkoslovakian selkkaukselle järjestettiin esittämällä maan saksalaisen väestön (suedeettisaksalaisten) toimesta vaatimuksia, jotka olisivat merkinneet maan hajoamista. Neuvostoliitto ilmoitti olevansa valmis täyttämään Tšekkoslovakialle antamansa turvatuokut. Ranska puolestaan ilmaisi voivansa täyttää Tšekkoslovakialle antamansa turvatuokut vain, jos Englanti olisi mukana ja perui näin Tšekkoslovakialle antamansa sitoumukset.

Tšekkoslovakian hallitsevat piirit alkoivat vaihua antautumismielialaan. Saksalle näytettiin vihreää valoa. Se alkoi nopeasti keskittää joukkoja Tšekkoslovakian rajalle 19-20.5.1938. Mutta yllättävästi Tšekkoslovakia suoritti armeijansa liikekannanleppänsä tarkoituksena antaa hyökkääjille vastaisku ja Ranskan oli pakko ilmoittaa tukevuksa Tšekkoslovakiaa. Englanti puolestaan

ilmoitti, että selkkauksen sattuessa sen on seurattava Ranskaa. Saksa perääntyi väliaikaisesti. Kesän aikana Englanti ja Ranska painostivat Tšekkoslovakian hallitusta antautumaan Saksalaisille. Syyskuun alussa Neuvostoliitto esitti Ranskalle ja Englannille yhteisiä toimia Grün-suunnitelman vastustamiseksi. Tätä Neuvostoliiton esitystä ei Ranskan ja Englannin hallituspiireissä virallisesti käsitelty.

Syyskuun aikana Ranska ja Englanti sopivat tukevuksa sudeettialueiden luovuttamista Saksalle ja antoivat Tšekkoslovakialle 19.9.-38 uhkavaatimuksen sudeettialueensa luovuttamisesta Saksalle. Saksan, Italian, Ranskan ja Englannin kesken alettiin puhua konferenssin koollekutsumisesta, joka järjestettiin Münchenissä 29-30.9.1938. Tässä konferenssissa sovittiin häikäilemättömästi Tšekkoslovakian jaosta. Se merkitsi Englannin ja Ranskan lopullista irtaantumista kollektiivisen turvallisuuden ajatuksesta. Englannin ja Ranskan tavoitteena oli suojata oma maansa ja suunnata fasistien hyökkäys Neuvostoliittoon. Samalla päätettiin 30.9.-38, Englannin ja Saksan hyökkäämättömyyssopimuksesta.

Englantilaisten pääneuvottelijajä pääministeri lordi Neville Chamberlain palasi neuvotteluista Hitlerin kanssa sanoen: "Me olemme neuvotteleet rauhan." Mikään ei olisi voinut olla kauempana totuudesta. Vähän myöhemmin samanlaisen sopimuksen allekirjoitti myös Ranska, mitätöiden samalla kaikki Neuvostoliiton kanssa v. 1935 tekemänsä sopimukset.

Vielä tässä vaiheessa Neuvostoliitto esitti Tšekkoslovakian hallitukselle valmiutensa auttaa maata vaikka ilman Ranskaa ja ryhtyi samalla kon-

kreettiin sotavalmisteluihin, mutta Tšekkoslovakia piti parempana antautumista.

Länsimaat vesittävät Saksan vastaisen sopimuksen

Lontoossa oletettiin Saksan nyt suuntaavan ensi-iskunsa Neuvostoliittoon. Näin uskoi myös Ranskan hallitus sen jälkeen, kun 6.12.39 allekirjoitettiin Ranskan ja Saksan hyökkäämättömyyssopimus. Toisin kuitenkin kävi. Sopimuksista väitettävää valtaisi Saksa 15.3.-38 koko Tšekkoslovakian ilman, että Ranska ja Englanti tekivät mitään Tšekkoslovakialle Münchenissä antamiensa turvatuokuiden eteen. Saksalla oli nyt te auki koko itäiseen Eurooppaan ja sen voima kasvoi kaiken aikaa. Vaikka esitykset Saksan vastaisesta rintamasta olivat valuneet hiekkään, teki Neuvostoliitto vielä yhden aloitteen. Ranskan ja Englannin hallituksille jätettiin 17.4.1939 Neuvostoliiton huolellisesti valmisteltu esitys Saksan aggression vastaisen komilition muodostamisesta. Ranskan ja Englannin hallitukset suostuivatkin neuvotteluihin, mutta todellisuudessa he "pelastivat vain aikaa". Ensin neuvotteluja käytiin diplomaattisesti, mutta syyskesällä 1939 maiden sotilasasiemiesten kesken Moskovassa. Mutta neuvottelut eivät edenneet ja ne keskeytettiin, että länsimaiden edustajat saisivat hallituksiltaan lisäohjeita. Sitten 21.8.-39 kävi lopullisesti selväksi, että mitään uusia ohjeita ei ollut eikä tullut.

Neuvostoliiton ja Saksan sopimus

Jo Münchenin sopimuksen aikaan Saksa oli tehnyt päätöksen aloittaa maailmansota hyökkäämällä Puolaan, koska tiesivät, että länsivallat eivät puuttuisi asiaan. Neuvostoliittot natsit suhtautuivat toisiin. Kokemukset Tšekkoslovakian, Kaukoidän, Espanjan yms. tapahtumien osalta todistivat, että Neuvostoliitto on pyydettäessä valmis sotilaallisiin toimiin, jos Saksan hyökkäyksen kohteeksi joutuneet sitä pyytävät. Neuvostoliitto oli myös koko 30-luvun ajan varustautunut tulevan sodan varalle. Saksa näki, että hyökkäys Neuvostoliittoon tulee valmistella paremmin. Tehtiin päätös hoitaa sotatoimet muualla Euroopassa ennen hyökkäystä Neuvostoliittoon.

Kokemuksesta tiedettiin, että vastarinta Länsi-Euroopassa tulee olemaan puolinaista. Tässä mielessä Ranskan ja Englannin taktiikka koki täydellisen haaksirikon. Samasta syystä Saksa tunnusteli maaperää toukokuussa 1939 hyökkäämättömyyssopimuksen solmimiseksi Neuvostoliiton kanssa ja teki tästä virallisen esityksen 3.8.1939. Neuvottelut Ranskan ja Englannin kanssa olivat kesken ja Neuvostoliitto ilmoitti pitävänsä ehdotusta sopimattomana. Toukokuussa 1939 Neuvostoliitto teki vielä Puolalle ehdotuksen kahdenkeskisestä sopimuksesta mutta sen Puola torjui.

Elokuussa 1939 Neuvostoliitto joutui tekemään valinnan. Jatkaako Ranskan ja Englannin kanssa kariutuneita toivottomia neuvotteluja vai suostuako Saksan esittämään hyökkäämättömyyssopimukseen. Elokuussa 1939 syntyi sotilaallinen Neuvostovastaisen rintaman uhka. Münchenin sopimus asetti Neuvostoliiton Saksan hyökkäyksen koh-

teeksi ja Neuvostoliitolla oli käynnissä Japanin vastaiset taistelut Kaukoidästä. Neuvostoliitto oli "kuolemanvaarassa" ja kaikki muut Euroopan suurvallat olivat jo tehneet hyökkäämättömyyssopimuksen Saksan kanssa. Neuvostoliitto ei yksinäin kyennyt ehkäisemään sotaa ja tarvitsi aikaa varustautua paremmin Saksan tulevaa hyökkäystä vastaan. Hyökkäämättömyyssopimus Neuvostoliiton ja Saksan välillä solmittiin 23.8.1939.

Neuvostoliiton ja Saksan sopimuksen seuraukset

Sopimuksen ansiosta Münchenin rintama hajosi. Englannin, Ranskan ja USA:n oli hyvin vaikea sopia enää Saksan kanssa ja kapitalistinen maailma jakaantui kahtia. Neuvostoliiton onnistui pysäyttää väliaikaisesti fasistien eteneminen itään. Se kykeni myös siirtämään puolustuslinjansa lännenmäiksi, millä oli ratkaiseva merkitys tulevassa suursodassa. Kaikki ne, jotka toivoivat voivansa suunnata Saksan hyökkäyksen ensin Neuvostoliittoon vastaan, pettivät kateerasti. Heidän suuttumuksensa on koko sodanjälkeisen ajan ollut suunnaton. Huolimatta siitä, että länsimaat olivat itse syyppäitä sotaan, kieltäytymällä Saksan vastaisesta rintamasta, ei taistelu Neuvostoliittolais-saksalaisen hyökkäämättömyyssopimuksen ympärillä ole hälvynnyt, vaan on ideologisen taistelun keskellä tänäkin. Kaikki tahtovat unohtaa sen tosiasian, että sota kypsyy kapitalistisen maailman sisällä.

Heikki Männikkö

Erillissota liittosuhteessa Saksaan (Ensimmäinen osa)

Presidentti Tarja Halonen piti 1.3. Ranskan ulkopoliittisessa instituutissa puheen, jossa hän lausui Suomen 1941-44 käymästä ns. jatkosodasta mm. seuraavaa: "Myös viisi vuotta myöhemmin, kesällä 1944, kykenimme pysäyttämään puna-armeijan yritykset valloittaa Suomi. Maatamme ei miehitetty missään vaiheessa, ei sodan aikana eikä sen jälkeen. Menetimme osan maastamme, mutta saavutimme torjuntavoiton. Säilytimme itsenäisyytemme sekä demokraattisen poliittisen järjestelmämme ja taloudellisen järjestelmämme. Meille maailmansota merkitsi erillissotaa Neuvostoliittoon vastaan, eikä meille syntynyt kiitollisuudenvelkaa muita kohtaan." Tässä presidentti lähtee uusoikeistolaisen ja uudenlaisen historiankirjoituksen keulakuvaksi eikä hänen näkemyksensä erillissodasta perustu vähäisimpiinkään tosiasioihin!

Tässä Hitler "erillisivierailulla" Mannerheimin 75-vuotispäivän merkeissä kesällä 1942. Liittolaisiahan tässä ollaan, eikä vaan.

Suomen presidentin taitamaton esiintyminen

Riippumatta siitä, kuka Halosen puheen oli kirjoittanut tai keiden henkilöiden kanssa hän oli teemansa valinnut puheen väittämät johtavat päätteleeseen, että rivikansanedustaja siinä on toiminut koti-Suomessa jonkin maanpuolustushenkisen tilaisuuden pääpuhujana. Vieraassa maassa, ulkopoliittikan ja Euroopan lähistorian asiantuntijoille esitetyn puheen on täytynyt vaikuttaa kuulijoihin Suomen presidentin instituution ja valtiojohdon arvoa alentavasti! Kuulijoihin päin tasaval-

lan presidentin viittausta "kiitollisuudenvelkaan" voidaan pitää lähinnä tahdittomana, kun muistetaan natsi-Saksan miehitys hyvin monissa Euroopan maissa, mm. Ranskassa! Näiden maiden kansathan saivat vapautensa takaisin vasta, kun neuvostoliittolaiset ja brittiläis-amerikkalaiset taistelujoukot olivat sen heille suurin uhrauksien taistelleet!

Oikeistolaiset heräävät

Suomessa presidentin puhe nosti erillissota-teeman vilkkaan keskustelun kohteeksi pääasiassa siksi, että Venäjän ulkoministeriön julka-

sussa (RIA Novosti 3.3.2005) pyrittiin oikeusemman puheen historiankirjoitusta sivuavia väittämiä, kuten "meille (Suomelle) maailmansota merkitsi erillissotaa Neuvostoliittoon vastaan". RIA Novostin artikkelin kirjoittaja totesi Suomen käyneen sotansa Hitlerin Saksan rinnalla eikä sillä (Suomella) ole oikeutta poistaa tätä tosiasiaa historian asiakirjoista. Vuosikymmenten ajan sotaan liittyviä asiakirjojaan salanneet ja tietojansa peitelleet kotimaiset oikeiston äärimmäiset piirit yltyivät RIA Novostin kirjoittelusta

voimakkaaseen kansalliseen uhoon. Poliittisesta historiasta väitöskirjansa tehnyt vaikutusvaltainen kansalainen Jukka Tarkka kirjoitti 10.3 Lapiin Kansassa, että "Venäjän ulkoministeriön (RIA Novostin kirjoittajan) kommentti siitä (Halosen puheesta) osoittaa stalinistis-brezhnevilaista kutsumusta hallinnoida naapurikansojen historiakäytystä" ja "Venäläiset saavat ajatella Suomen historiasta ihan mitä haluavat. Se ei vaikuta vähänkään siihen, mitä suomalaiset kokemustensa ja tutkimustensa perusteella ajattelevat

omasta menneisyydestään." Tarkan esittämä ajatus on valitettava, koska se tulee ns. asiantuntevan historian tutkijan kynästä! Käsitys, että joka maalla on oma historiankirjoituksen, merkitsisi historian tyypistymistä tieteenä pelkäsi uskoksi joihinkin opinkappaleisiin, joita ei kukaan, vähiten toisen maan kansalainen, saisi lähestyä! Tarkan viittausta suomalaisten omiin kokemuksiin ja tutkimuksiin antaa kuitenkin luvan tarkastella erillissota-kysymystä lähemmin.

Porvarillisen Suomen aikaisempi turvautuminen Saksaan

Hitlerin valtaannousu Saksassa 1930-luvun alussa vastaanotettiin Suomen porvarillisissa piireissä yleensä myönteisesti. Tähän vaikutti joukko vain Suomelle ominaisia seikkoja, jotka olivat tapahtuneet katuakin tarkkaan 15 vuotta aiemmin, kun Suomessa käytiin työläisten ja omistavan luokan välistä veristä luokkasotaa talvella ja keväällä 1918. Saksan Itämeren divisioonan suorittama eteläisen Suomen valloitus maaliskuun-toukokuussa 1918 ja sen jälkeinen miehitys siellä oli pelastanut suurten omaisuuksien omistajat siltä vallon menettämisen uhalta, jota sodan toisen osapuolen modernit, sosialistisen yhteiskunnan rakentamisajatus merkitsivät. Ihmisten syntyperästä ja omaisuuden määrästä johtuvaa eriarvoisuutta puolustavien piirien peittymykseksi ei Suomesta kuitenkaan silloin tullut Saksan keisarin vasallivaltiota, vaan Saksan sotilaallinen luhistuminen I maailmansodassa ja Saksaa ravistelleet, hallitusmuodon muuttamiseen johtaneet työläisten kumoukset pakottivat kuningasmiehiset suo-

malaiset luopumaan maalle jo valittuun saksalaisesta kuninkaastaakin. Suurten tehdaslaitosten omistajissa ja liike-elämän johtavissa piireissä jäi kuitenkin elämään toive voimakkaasta, ulkopuolisesta mahdista "Suomen suojelijana". Omistava yläluokka ei luottanut siihen, että se omin voimin pystyisi pitämään työtä tekevät ihmiset kypsiä ja kykeneviä näin estämään juuri koetun kaltaisen työläisten ja torppareiden hallituskautensa uusittumisen.

Suomi Saksan ystävänä 1930-luvulla

Porvaristo oli jo ennen 1930-luvun loppupuolta hankkinut itselleen monin tavoin yksinvalnan maan asioihin. Jatkuvasti aseissa olevat suojeluskunnat ja työntantajien organisoima liikehdintä ns. lapuanliikkeen muodossa olivat asioita, jotka merkitsivät helposti kieltoa toimia yhdistyksissä ja julkaista sano-malehteä. Kuvaan kuuluivat viranomaisten toimeenpanemat mielivaltaiset pidätykset ja pitkät poliittiset vankilatuumiot tekaistujen todistajalausuntojen perusteella. Näissä oloissa ja vailla poliittista vastusta suomalainen oikeisto erkani omalle, monien muiden maiden porvaristolle vieralle, aatteelliselle tielleen. Niinpä Hitlerin lujitettua valtansa Saksassa ja esitettyä Itä-Euroopan ohjelmansa 1930-luvun puolivälissä "tervehivät Suomen äärikansalliset ilolla Saksan varustautumista". Äärioikeistolainen sotapolitiikka 1920- ja -30-luvulla ilmeni suojeluskuntalaatoksena, Neuvostoliiton alueiden valtaamiseen

jatkuu seur. sivulla....

Maailman Nuorison ja Opiskelijoiden Festivaalit Venezuelassa

Ensimmäiset Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaalit syntyivät toisen maailmansodan päättymisen tunnelmissa vastustamaan sotaa ja fasismia. Festivaalit ovat tänäkin päivänä osan sodan vastaista liikettä, mutta myös paljon muuta. Demokraattisen Nuorison Maailmanliiton järjestämien 16. festivaalien iskulauseena on tänä vuonna ”Taistelemme sotaa ja imperiaalisia vastaan rauhan ja solidaarisuuden puolesta.”

Ei ole sattumaa, että Maailman nuorison ja opiskelijoiden festivaalit järjestetään tänä kesänä juuri Venezuelassa. Maailman kartalla näytetään tapahtuvan jotain valtaamosta positiivisesti poikkeavaa. Latinalaisen Amerikan sisällä muhi imperialismin vastavoimia ja liikehdintä on purkautunut Venezuelassa ”boli-vaarisena vallankumouksena” presidentti Chavezin hallinnon myötä. Kansalaiset ovat saaneet uutta toivoa paremmasta. Venezuelan uudistukset tukevat kansan enemmistön pyrkimisiä. Maareformit, suuryhtiöiden kansallistamisesta saadut varat, terveydenhoidon kohentaminen ja lukutaitokampanjat parantavat ihmisten arkea. Venezuelassa on nähty miten syrjäytyneet ja vähävaraiset nousevat katuojista ja slummeista

ottamaan osaa itseään ja yhteiskuntaa koskeviin asioihin.

Tämän vuoden Festivaaleille osallistuminen on imperialismin vastainen ja Venezuelan kansaa tukeva teko. Festivaaleilla tarjoutuu mahdollisuus saada kuva, mitä maailmanlaajuinen nuorisoliikehdintä on tänään, mitä tuhanneet nuoret sadoista eri maista haluavat kokoumisellaan saada aikaan ja mitä nuoret todella ajattelevat päivänpoltavista kysymyksistä kuten terrorismista, globalisaatiosta tai ylipäättään maapallon ja ihmisten tulevaisuudesta.

Festivaalimatka tarjoaa tilaisuuden kurkistaa, mitä Venezuelan yhteiskunnassa tänään tapahtuu, millainen on Latinalainen Amerikka oikeasti, millaisia ihmisiä sillä asuu, miten heidän arkensa eroaa suomalaisen arjesta.

Näihin kysymyksiin vastauksia saadaan festivaalien erilaisissa keskustelufoorumeissa, työpajoissa, ja mitä erilaisimmissa järjestöjen ja harrasteryhmien tapaamisissa. Festivaaleilla järjestetään maailmanlaajuisten nuorten ay-aktiivien, tieteen harrastajien, kehitysyhteistyöaktiivien, urheilijoiden, vammaisten ja naisaktivistien konferenssit. Festivaalien runsas kulttuuritarjonta myös takaa erilaisten näkemysten esiin tuloa taiteen keinoin. Festi-

vaalien ohjelmaa on nuorten itsensä järjestämää, ei valmiiksi peruskultta-vaan varmasti omaleimaista. Venezuelan festivaalit tarjoavat mahdollisuuden myös pienimmille maille, kuten vaikka Suomelle, tuoda esiin omaa kulttuuria ja järjestökenttäänsä. Edelliset festivaalit (sekä Kuubassa 1998, Algeriassa 2001) ovat keränneet yli 10 000 nuorta, yli sadasta eri maasta osallistumaan keskustelufoorumeihin, konsertteihin, juhliin ja imperialismin vastaiseen tuomioistuimeen.

Ennen kaikkea Festivaalit antaa toivoa. Toivoa siitä, että toisenlainen suunta on maailmassa mahdollinen ja iso joukko ihmisiä on valmis toimimaan radikaalienkin tavoitteidensa eteen. Osallistamalla festivaaleille, itse näkemällä ja kokemalla miten ihmiset yhdessä haluavat vaikuttaa asioihin ja muuttaa politiikan suuntaa, saa varmasti omaan toimintaansa uutta voimaa ja samalla oppii uusia vaihtoehtoisia tapoja toimia. Festivaalit ovat ainutkertainen tilaisuus tutustua eri maihin, kulttuureihin, järjestöihin ja nuoriin ympäri maailmaa.

Mikko Kivipuro

festivaalien suomalaiset kotisivut: www.festivaalit.tk

Kommunistinen Nuorisoliitto kokoontui Jyväskylässä

Vastavalittu liiton johto, vasemmalta puheenjohtaja Mikko Kivipuro, pääsihteeri Helena Vuorio ja varapuheenjohtaja Joonas Nissinen.

Viisi vuotta elokuussa täyttävä Kommunistinen Nuorisoliitto piti liittokokouksensa 26.3.2005 Jyväskylässä.

Kokouksessa oli käsiteltävänä mm. kunnianhimoinen asiakirja ”Strategia ja visio 2008”. Tässä asiakirjassa Kommunistinen Nuorisoliitto pyrkii selvittämään hyvin kattavasti tehtäviään lähivuosina.

Asiakirja myös kuvastaa sitä, kuinka suurella vakavuudella ja pitkäjänteisyydellä kommunistinuoret toimintaansa suhtautuvat. He näkevät, että kapitalistinen riistotalous on tullut tiensä päähän. He myös tiedostavat, että juuri heillä on eniten hävitettävää, jos yhteiskunnassa ei

saada aikaiseksi suurta kapitalisminvastaista ja sosialismin suuntautuvaa käännettä.

Kommunistien Liiton tervehdyksen Liittokokoukselle esitti Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta todeten mm.: ”Emme voi olla palaamatta puolentoista vuosikymmenen takaiseen tilanteeseen, jolloin SKDL ja SKP lakkautettiin ja niiden jäsenet ja omaisuus siirrettiin perustettavalle Vasemmistoliitolle.

Silloin työväenluokan järjestöjen lippuihin leikattiin reikiä ja esitettiin, että sosialismi on kuollut ja marxismi kuopattu. Harvassa olivat ne, jotka sanoivat, että siinä sähläyksessä ei marxismien tieteellistä ja ideologista perustaa kukaan ollut kyennyt

kumoamaan tai saattamaan tieteellisesti kyseenalaiseksi. He myös vaativat, että kommunistien puolue on säilytettävä nimenomaan marxilais-leniniläisenä puolueena”

Olof Palmen utopia

Kun helmikuun viimeisenä päivänä tuli kuluneeksi 19 vuotta Olof Palmen murhasta, niin tiedotusvälineissä ei siitä ollut mitään mainintaa. Valtiomiehet, jotka ovat kuoleet luonnollisella tavalla, heitä joko keuhataan tai haukutaan pitkälti jälkeensä. Minulla on videolla parin tunnin ohjelma Olof Palmesta. Tarkkaillin vähän huolellisemmin, mitä Olof Palmesta kertoivat ne, jotka olivat hänet tuntenee lähemmin.

Minulle muodostui luonnekuvan perusteella kuva utopistista, joka eli ajan virran mukana ja luuli, että vapautusliikkeet laajenevat itsestään. Hänhän oli hyvä ystävä monien vapautusliikkeiden johtajien kanssa. Luonnekuvauksessa mainittiin, että hän ihaili suuria kansojen johtajia. Eräistä johtajista ei esitetty mitään mainintaa, joten en pysty sanomaan, missä määrin hän ihaili Stalinia, joka yhdisti koko neuvostokansan Suurena isänmaallisessa sodassa.

Huomattava osa Palmen liitoilaisista, jotka halusivat muodostaa liittoutumattomien maiden liiton, ovat nyt joko väkivaltaisesti taikka muuten syrjäytetty. Allende, Gandhi, Tito ja muutkin puuhämehet liittoutumattomien maiden liitossa on vajonneet unholaan tiedotusvälineissä. Minun päätelmä on, että kun Palme ja monet muutkin samoin ajattelevat halusivat toimia kommunistia vastaan reformein, niin ajateltiin, että ystävälliset imperialistit arvostaisivat heitä pienempänä pahana.

Valitettavasti pelaaminen pienemällä pahalla voi olla jopa hengenvaarallista. Videohaastattelussa myös demaripuolueen johtohenkilöt moitivat Palmea yksinvaltaiseksi puolueessa. Siis myöskään sosialidemokraattien keskuudessa ei katsottu hyvällä ”palmen poikia”. Vertauksen vuoksi voidaan mainita, että kuinka Keskustapuolueessa Suomessa jyrättiin K-linja ja tilalle tuli tiukka ryssäviha: Siis oikeistolaisuudella on kansainväliset ulottuvuudet.

Mistä tämä kehitys alkoi? Var-

maankin jo 80-luvun alussa oli merkkejä sosialismin heikkouksista. Siis todettiin, että enää ei tarvita kolmatta tietä, kun sosialismin alamäki oli jo nähtävissä. Olen tarkistanut asiaa sosialidemokraattien huippupoliitikoilta. Entinen Tukholman läänin sairaala-toimen johtaja Elaine Kristersson mainitsi minulle paikallisen puolueosaston avoimessa kokouksessa, että ”Palmen aika on ohi”. Kysyin häneltä, että kun Palme oli viimeinen valtiomies, joka sanoi, että ”Kansan hyvinvointi on tärkeämpää kuin suuren rahan”, niin eikö sitä pitäisi käyttää linjauksena suurpääoman vastaisessa taistelussa ja sieltähän ne löytyisivät rahat parempaan sairaan- ja vanhudenhoitoon. Tässä mielessähän Palmen aika on ohi niin kansallisessa kuin myöskin kansainvälisessä politiikassa.

Suuria muutoksia politiikassa, kuten EU-kytkentää ja imperialististen valtioiden, kuten Israelin, USA:n tukemista olisi Palmen tuskin voinut ajatella hyväksyvä. Siis katsoisin, että Palme oli utopisti luottaessaan ”markkinatalouden demokraattia”. Kyllähän sosialidemokraateilla on näyttöjä vallankumouksen pettämisestä, mutta se ei takaa mitään totitaarisen kapitalismin ollessa kyseessä. Tuoreimpiä petoksia on Portugalin tapaus. Siellä kehitys alkoi hyvin myönteisesti, mutta sitten sosialidemokraatit ulkolaisen rahan turvin vesittivät silloiset saavutukset. Rahoittajina olivat mm. Länsi-Saksan sosialidemokraattinen puolue. Onhan meillä Suomessakin tuttua, että kun meillä oli ”vaaran vuodet”, niin Ruotsin sosialidemokraattinen puolue ja CIA sulassa sovussa antoivat rahaa kommunistien vastustamiseen. Neljä sosialidemokraattista toimitsijaa joutui lentokentällä kiinni rahojen salakuljetuksesta.

Siis sosialidemokraatit pelaavat vaarallista peliä antikommunistillaan.

Waino Pietikäinen

...jatkoa ed. sivulta Erillissota liittosuhteessa Saksaan

tähtävänä heimoaateena ja ennen kaikkea sota- ja valloitushenkisenä koulukasvatuksena, jonka takeena oli opettajanvirkojen avautuminen vain luotetuiksi katsotuille suojeluskuntalaisille.

Julkisuudelta salassa ilmoitti presidentti Svinhufvud käynnillään Berliinissä keväällä 1937, että ”Neuvostoliitto on Suomen ikuinen vihollinen” ja, että ”Venäjän vihollisen täytyy olla aina Suomen ystävä”. Salaiseksi ei sen sijaan ollut tarkoitettukaan saksalaisen sukellusvenelaiveen laivastovierailu Helsinkiin elokuussa 1937. Saksan lähettämä saattoi totuudenmukaisesti raportoida kotimaahansa, että ”Suomen hallitus, lehdistö ja yleisö toivottivat sen(sotalaiveen) hyvin sydämellisesti tervetulleeksi”.

Seuraavana kevät-talvena, huhtikuussa 1938 järjestettiin Helsingissä suuri, isänmaallinen mielenosoitus saksalaisten sotajoukkojen suoritaman Helsingin valtauksen 20 vuotis-muistoksi. Presidentti Kallio, koko kenraalikuunta, suojeluskuntajärjestöt ja lukuisat yhdistykset sekä yksityishenkilöt osallistuivat kaksi

päivää kestäneisiin juhlamenoihin. Saksasta oli saapunut kunniavieraksi korkeita sotilashenkilöitä ja Suomen valtiollinen ja sotilaallinen johto otti heidät korostetun lämpimästi vastaan. Kuukautta myöhemmin, toukokuun 16. päivänä poliittinen oikeisto oli jälleen kutsunut saksalaisen upseerivaltuuskunnan ottamaan osaa Mannerheimin Helsinkiin saapumisen 20 vuotis-juhlintaan. Yleiseurooppalaisen tilanteen ollessa samaan aikaan erittäin räjähdysherkkä ei näitä kevään suomalais-saksalaisia muistojuhlia voi pitää pelkästään viattomina tapaamisina, vailla ajankohtaista merkitystä.

1930-luvun lopulle tullessa oli ilmapiiiri maassa sellainen, ettei ulkopuolinen tarkkailija, Neuvostoliitto mukaan lukien, voinut juuri välttyä näkemästä Suomen jo tosiasiallisesti asettuneen Saksan puolelle kenties hyökkien pian puhkeavassa suursodassa. Historialliset tosiasiat ja niin valtiollisten kuin sotilaallisten johtomiesten ”vehkeilyt” olivat tästä osoituksena!

Esiko Niemin
Esiko Niemin

Artikkelin jälkimmäinen osa julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa

Potilasyhdistys voitti Eurooppa tuomioistuimessa toisen kerran

Asbestkamp 85 on johdonmukaisesti valittanut lähes kaikista oikeuden ratkaisuksista viimeisen kymmenen vuoden aikana Eurooppa-tuomioistuimen ihmisoikeuskomissioon. Valituksia on kertynyt yli 50 ja nyt potilasyhdistys sai periaatteellisen voiton valituksessaan Ruotsin hallitusta vastaan toisen kerran.

Tämäkin voitto tuli vuosia jatkuneen sitkeän työn ja peräntamattomuuden tuloksena. Virkamiehet kun halusivat selvittää asioista mahdollisimman helpolla joko lakaisemalla asiat maton alle tai heittämällä ne suoraan roskakoriin.

Ihmisoikeuskomissio on fossiili kylmän sodan ajoilta. Silloin aina yritettiin todistaa "läntisten demokraatioiden" erinomaisuutta. Kun lukee komission määritelmiä ihmisoikeuksista, niin ihmettelee, minkälaista huuhaata ihmisille syötetään. Hyvin harvat tuntevat näitä määritelmiä ja vielä harvemmat tuntevat, miten niitä käytetään. Me Asbestkamp 85:ssä olemme harjoitelleet ahkerasti. Monet ihmettelevät miksi. Asia on yksinkertainen. Ihmisillä on liian korkeat käsitykset komiteasta. Poliittinen totuus on, että joskus eri tahot joutuvat ottamaan kantaa niihin kysymyksiin, joiha he väittävät edustavansa. Joskus esimerkiksi työväenpuolueet joutuvat ottamaan kantaa työväenluokan puolesta, kun joukkovoima sitä vaatii.

Asbestkamp 85:n lukuiset valitukset aiheuttavat eri tahoilla päänvaivaa ja häpeän tunnetta ja siksi eri instituutit joskus antavat hiukan periksi. Ihmiset luulevat, että Euroopan ihmisoikeuskomissio tekee tutkimuksia, mutta se ei pidä paik-

kaansa. Niissä harvoissa tapauksessa, joissa asia otetaan käsittelyyn, pyydetään osapuolten vastineita. Useimmiten kuitenkin valitukset hylätään suoralta kädestä.

Potilasyhdistys voitti muutaman vuosi sitten Aune Jakolan asian. Korvaus oli silloin 36.000 Ruotsin kruunua. Nyt sitten ennakkoilmoituksen mukaan Ritva Toimi saisi 50.000skr. Syyskuussa 1997 Ritva Toimi sai sätyn, kun postiluukusta tuli ruotsalaisen kansaneläkkeen maksuosoitus, joka oli 3.000skr pienempi kuukaudessa kuin ennen. Miten hän selviää mökin lainan lyhennyksestä ja mitä jää elämiseen? Hän yritti avomiehensä avulla selvittää laittomuutta sairakassan kanssa ilman tulosta, vaikka Ruotsin laki yksiselitteisesti määrää, että eläkettä ei saa alentaa.

Viking Linjalla avomies otti yhteyttä allekirjoittaneeseen ja välittömästi rupesin pohtimaan toimenpiteitä. Koska asiasta ei ollut mitään päätöstä, niin katsoin parhaaksi tehdä poliisille rikosilmoituksen varkaudesta. Syyttäjä oli ilmeisesti "pilvessä" ja lähetin minulle työlisansia ja siitähän ei myöskään voi valittaa. Tein useita rikosilmoituksia eri paikkakunnille, joista tuli hylkääviä päätöksiä. Ja kun valtakunnan syyttäjä oli myös hyljännyt, niin sitten oli Strassburgin vuoro. Siellä odotettiin, kun asiaa jauhettiin Suomen ulkoministeriössä ja Tukholman lähetystössä, kuin myös Ruotsin hallintotuomioistuimissa. Mitään järkevää sieltä ei kuitenkaan tullut. Pari kertaa sairauskassa teki väärän valan. Ruotsin viranomaiset eivät kuitenkaan vaatimuksesta huolimatta tehneet mitään. Ainoastaan Ruotsin oikeuskansleri paheskui viranomaisten menettelyä, mutta ei tehnyt kuitenkaan mitään.

Kun Ruotsin hallitus oli jo käytännössä hävinnyt jutun, niin sitten alkoi "pohjoismainen yhteistyö". Ruotsin viranomaiset vaativat, että Ritva Toimin pitää hankkia varattomuustodistus Suomesta. Lahden toimisto ilmoitti, että he eivät tee yhtään mitään, kun minä en ole juristi. Mutta minä olin jotain enemmän. Minä otin yhteyttä edus-

kunnan oikeusasiamieheen ja kirjoitin tuloksista Strassburgiin. Sieltä tuli napakka kirje ja minä faksasin sen Lahteen ja pyydyt paperit tulivat seuraavana päivänä. Siinä näkee, että "herran pelko on viisauden alku".

Ulkoministeriö vastasi kirjelmääni seuraavasti: "Koskin kirjettänne 23. syyskuuta 1999 on ministeriöllä kunnia ilmoittaa, että asia ei kuulu Suomen ulkoministeriölle, koska asia koskee Ruotsissa asuvaa henkilöä ja Ruotsin viranomaisten toimintaa. Ministeriö palauttaa asiakirjat. Allekirjoitus lainsäädäntöneuvos Eila Kurki-Suonio." Näiden törkeyksien takia huomautin käydessäni oikeusministeriössä, että "Suomen hallitus ottaa kantaa Kiinan ja Jugoslavian ihmisoikeuksiin, vaikka tietäkseni kukaan Suomen hallituksessa ei osaa Kvantugin murretta taikka serbokroataia". Presidentit Koivisto ja Ahtisaari eivät ole puuttuneet suomalaisten ihmisoikeuksiin Ruotsissa. Samoin Paavo Väyrynen, Tarja Halonen ovat "eurooppalaisia" eivätkä piittaa suomalaisten sorrosta. Sosiaaliministeri Eeva Kuuskoski ja työministeri Urpo Leppänen ovat kirjelmässään osoittaneet myötätuntoa kuin myös kansanedustajat Sulo Aittoniemi ja Tennilä.

Kun asia lopulta voitettiin, ruotsalaisen käytännön mukaan tietotoimistot vääristelevät komission päätösten merkitystä. Esimerkiksi maaseutulehtien tietotoimisto määräsi Södertäljen paikallisen lehden haastattelemaan Aune Jakolaa ja siinä ei tietenkään mainittu mitään potilasyhdistyksestä. Samalla tavalla menetteli Toimin asiassa "Eskilistuna Kuriren". Minä kielsin Toimia antamasta haastattelua. Lehti jahtasi häntä eri paikkakunnilla saadakseen haastattelun. Kumpikaan ei olisi ilman minua jaksanut vuosikaupalla riidellä. Eskilistuna Kuriren julkaisi kuitenkin uutisen, missä lepereltiin erehdyksestä ja että Toimi olisi itse halunnut sovintoneuttelejia. Muuta mahdollisuutta, kun ei annettu; siis täyttä porvareillaista puppua parhaassa "markkinataloushengessä".

Wäinö Pietikäinen

Ruma kapitalismi toimii Vantaalla näin

Vantaa on väestöpohjaltaan kasvukunta. Oppilaita riittää muuttoliikkeen vuoksi, mutta kun elämme EU-aikaa, eli kovan kapitalismin aikaa, ei kansasta ole vielä - vallankaan sen tulevasta kansalaisista - ei edes siitä, minkälaista koulutusta oppilaat saavat.

Vantaalla lopetetaan viisi peruskoulua, luokkakokoja suurennetaan maksimikokoonsa kolmeenkymmeneen oppilaaseen, erityisavustajia potkaistaan pelolulle sata, oppimisvaikeuksista kärsineiden erityisluokkat lopetetaan, kieli- tai muuta erityisosaamista edistävä opetus lopetetaan. Opettajia ja rehtoreita potkaistaan kymmeniittäin kadulle. Voi vain arvailla, kuinka työssäjaksamisen näissä oloissa käy.

Samaan aikaan asiantuntijat sanovat opetuksen tason kärsivän suuresta luokkakoosta. Uusia

kouluja ei rakenneta, vaan purkukuntoisia kouluja korjataan.

Kuitenkin vantaalaiset kansanedustajat ovat toteuttamassa Eu:n kurjistamistoimia eduskunnassa ja hallituksessa. Rahaa on rikkaitten verohelpotuksiin, mutta kun samat kansanedustajat istuvat valtuustossa he levittelevät käsiään, että valtio ei anna rahaa.

Tämä on teatteria, jossa kuntalaisia pidetään idiootteina. Rahaa on myös poltettu, tai tietoisesti hukuttu sille-mulle politiikassa Korson vapaa-ajan keskuksen Lumon lahjuksissa, jotta tapaus ei taida päättäjien haluttomuuden vuoksi selvitä koskaan, koska siihen on sekaantunut kaupungin johto. Myös Kokoomuksen valtuutettu Jari Porthen on rakanuttanut Vehkaijan ja junaradan väliin oman n.100 m. mittaisen nimikkokatunsa. Tähän kadun päähän on kyseisen valtuutetun

tarkoitus rakentaa vanhusten palvelutalon, jolla taasen päästään rahastamaan kuntaa. Vantaa laajentaa Heurekaa monilla miljoonilla. Asia on sinänsä hyvä, mutta kun aikoinaan Heureka tehtiin aivan väärältä pohjalta. Vantaasta tuli yksinään maksu mies, kun valtio ei osallistu tiedekeskuksen ylläpitoon ollenkaan.

Vantaan valtuutetut ovat nöyrinä liikemaaillman edessä. Esimerkiksi Valkoislenlähteen tien rakentamisessa, johon on varattu rahaa kymmeniä miljoonia euroja, koulutuksen huononuksella saatu säästö on vain murto-osa tästä tiehankkeesta.

Että kalliiksi käy vaalikahvit ja hermesopast sekä äänestäjää varten meikatut, puunatut ja liipatut valtuutetut isoine mainoksineen Vantaalla.

Esko Koivisto

Matti Laitinen alkaa olla jo kirjailijana Suomen tuottavimpia. Kirjoja syntyy melkein joka vuosi. Nyt hän on saanut aikaiseksi yhteiskunnallisen romaanin "Oikeutta ja kuolemaa". Mitään tiiliskiven kokoisia järkäleitä Laitisen kirjat eivät ole. Ne ovat noin paristaasivuisia pökkareita.

Monet kirjailijat tähtäävät joulun. Joulumyyntiin kirja pitäisi heidän mukaansa saada. Laitisen Matti ei kuitenkaan Joulusta paljoa perusta. Toisaalta jos kirjojen joulumyyntissä aikoo menestyä, silloin takana pitäisi olla suuri kustantaja ja paljon mainosrahaa. Näin hyvään tilanteeseen Laitinen ei vielä ole päässyt.

Se, etteivät suuret kirjankustantajat ole Laitista vielä noteeraaneet, ei voi johtua Laitisen kirjojen tasosta tai puutteista. Matti Laitinen on tehnyt vuosikymmeniä töitä kirjoittamisensa eteen. Tulokset näkyvät nyt. Kirjojen kerronta etenee erinomaisen jouhevasti. Lauseet ovat lyhyitä ja tarinaa on helppo seurata. Erilaisten verbaalisten ilmausten käytössä Matti Laitinen onkin todellinen mestari. Ne toimivat kuin mausteet hyvässä ruuassa. Tosin näihin "mausteisiin" kuuluu myös vahvoja alapään ilmaisuja, mutta nekin ovat omassa yhteyksissään perusteltuja ja kohdallaan. Todennäköinen syy, miksi suuret kirjankustantajat vielä Laitista karsastavat lienee kirjojen paljas ja peittelemätön poliittisuus. Kapitalismi ja imperialismi saavat todella kyytiä Laitisen kirjoissa.

Myös "Oikeutta ja kuolemaa" – romaani on viimeisen päälle poliittinen. Kirja sijoittuu ajallisesti 1990-luvulle pankkiromahduksen ja jättityöttömyyden aikoihin. Kirjassa tulee esiin, kuinka näissä oloissa työntekijöiden oikeuksia loukattiin ja kuinka USA:sta tuotuja yritystoiminnan oppeja alettiin sovel-

taa Suomessakin. Näiden oppien ytimenähän on, että työntekijät eivät ole mitään, korkeintaan kustannuserä voittoa hakevalle pääomalle. Kirjassa työpaikan kriisiä kuvataan erään kuntoutuslaitoksen kautta, kuinka siellä firman johto päätti mm. osaaikaistaa kaikki kokoaikaisessa työsuhteessa olevat työntekijänsä. Ja kuten tyypillistä, kun työntekijöiden etuja poljetaan, yleensä aina taustalla on yritysjohdon taloudellisia hämähäköpöyhäntä, jota halutaan pitää visusti piilossa. Rahoja käytetään pimeisiin tarkoituksiin ja rikoksen maksajiksi laitetaan tavalliset rehelliiset työntekijät.

Oikeutta ja Kuolemaa – romaanissa nämä salassa pidetyt taloudelliset rikokset alkavat näkyä selittämättöminä kuolemantapauksina. Hyvin lyhyessä ajassa kolme työpaikan työntekijää kuolee epäselvissä olosuhteissa kun he olivat päässeet tai pääsemässä selville taustalla olleista taloudellisista epäselvyyksistä.

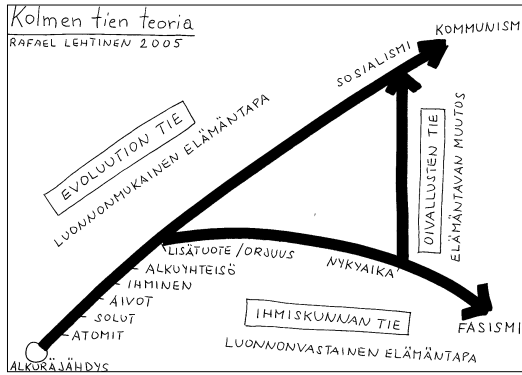
Kirjan juoni etenee aivan kuin sivujuonteena muun kerronnan ohessa. Vain vähitellen alkaa paljastua totuus ja lopullisesti se ratkeaa vasta kirjan viimeisillä sivuilla. Mutta näinhän hyvässä rikosromaanissa pitää asian olla.

Suosittelun Matti Laitisen kirjaa kaikille luettavaksi. Kirjan hinta on 19,50e ja sen voi tilata joko suoraan Matti Laitiselta p. 09-7014513 tai kustantajalta http://www.pilotkustannus.com/index.php. Kirjassa on asiaa ja sen parissa viihtyy. Itse huomaisin kirjaa lukiessani, että sehän oli loistava vaihtoehto TV:n katselelulle. Kirjassa tuotiin taustoja Suomen tämänhetkille asioille ja samalla se oli viihdyttävä. Harvoin TV pystyy moiseen.

Reijo Katajaranta

Kansan ääni kuuluu muutoksen puolesta

Aikamatka alkuräjähdyksestä kommunismiin

Edistykseelliset ihmiset Suomesta ja muualla maailmassa työskentelevät lakkaamatta paremman maailman puolesta. Heillä on aatteita ja uskomuksia ja järjestöjä laidasta laitaan. Monet ovat verkostoituneet ympäri maapallon. Kaikilla on yhteinen intressi – politiikan on muututtava, nykyinen meno saa jo riittää, tarvitaan vallankumous! Kyllä, mutta miksi se ei näytä onnistuvan? Syynä on niin sanottu subjektiivinen tekijä. Ihmiskunnan tietoisuuden kehittymättömyys on estänyt muutoksen. Ihmiset eivät tiedosta historiallista tehtävänsä, joka niiden tulisi suorittaa.

Väitän, että maailma on aina juuri niin epäoikeudenmukainen ja raaka kuin mikä on olossa olevien ihmisten tietoisuuden taso. Ihmisten tietoisuuden taso on kuitenkin nostettavissa - jopa yllättävän helposti ja nopeasti. Ihmisen ulkoinen maailma (elämäntapa) vastaa aina ihmisen sisäistä maailmaa (ajattelutapaa). Siis elämäntapa vastaa ajattelutapaa. Jos vallitseva ajattelutapa ei muutu, ei myöskään vallitseva elämäntapa muutu. Jos vallitseva elämäntapa ei muutu, ei myöskään vallitseva yhteiskuntatapa muutu. Ja näin vallankumous jää vain haaveeksi.

Kolmen tien teoria

Maailma voidaan kuvata kolmella viivalla, kolmella tiellä. Kaikki maailmassa olevat asiat ja historialliset tapahtumat voidaan sijoittaa näille viivoille, näiden teline varsilta. Evoluution tie kuvaa luonnon kehityskulua alkuräjähdyksestä fyysikaaliseen evoluutioon, kemialliseen evoluutioon ja biologiseen evoluutioon. Tien loppupäässä odottaa kommunismi. Sinne pääseminen edellyttää tietoisuuden evoluutiota. Ihmiskunnan tie haarautuu evoluution tieltä. Se tapahtuu esihistoriallisen kauden jälkeen. Tie kuvaa ihmiskunnan kehittymistä alkuyhteisöstä kapitalismiin ja moderniin globalisaatioon. Tien loppupäässä odottaa maailmanlaajuisen fasismi sekä luonnon ja ihmiskunnan tuhoutuminen. Ihmiskunnan tie on harha-askel luontoäidin helmasta. Oivallusten tie haarautuu ihmiskunnan tieltä ja palaa takaisin evoluution tielle. Oivallusten tie kuvaa tietoisuuden evoluutiota, missä ihminen luopuu egostaan ja kasvattaa henkisyttään. Tämän tien kuluminen on jokaisen yksilön henkilökohtainen asia. Mutta mitä useampi sen käy, sitä valoisammalta näyttää maapallon tulevaisuus.

Evoluution tie kuvaa luonnon luomaa täydellistä luonnon järjestystä. Ihmiskunnan tie kuvaa ihmis-

ten luomaa epätäydellistä järjestystä - kulttuuria, missä hallitseva eliitti alistaa ja käyttää hyödykseen kasveja, eläimiä ja ihmisiä. Nykyaikana kysymyksessä on luonnon ja kapitalismin välinen ristiriita, jonka nopea ratkaiseminen luonnon hyväksi voi vielä pelastaa meidät täydelliseltä tuholta.

Evoluution tie

Alkuräjähdyksen mahdollisti alkeishiukkasten synnyn ja kehitys saavutti säteilytason. Alkeishiukkaset mahdollistivat atomien synnyn ja kehitys saavutti aineen tason. Atomit mahdollistivat solujen synnyn ja kehitys saavutti elämän tason. Solut mahdollistivat aivojen synnyn ja kehitys saavutti tietoisuuden tason. Aivot mahdollistivat ihmisen synnyn ja kehitys saavutti työn tekemisen tason Ihmiset mahdollistivat alkuyhteisön synnyn ja kehitys saavutti esihistoriallisen aikakauden. Alkuyhteisöt mahdollistivat lisätuotteen synnyn ja kehitys saavutti orjuuden aikakauden. Alkoi verinen matka ihmiskunnan tiellä.

Ihmiskunnan tie

Esihistoriallisena aikana ihmiset elivät alkuyhteisöissä sopuinnassa luonnon kanssa. Lisätuotetta eli ravinnon ja tarvikkeiden ylituotantoa ei ollut. Ihmiset elivät sovussa keskenään eikä orjuutta esiintynyt. Esihistorialliset ihmiset kulkivat vielä evoluution tieltä. Vanhalla ajalla asiat olivat toisin. Taistelu lisätuotteen hallinnasta ja sen kasvattamisesta synnytti egoismin. Orjuus kukoisti Antiikin aikana. Keskiajalla kukoisti feodalismia maorjuus. Uudella ajalla kukoisti kapitalismin palkkaorjuus. Nykyaikana kukoistaa kapitalistinen

Kapitalistit uhoavat

Aamulehti innosti revittelemään AKT:n laakoista pääkirjoituksessaan 19.4.2005 seuraavasti: "Laittoimia työtaisteiluja harrastavat liitot leikkivät tullella ja polttavat ennen pitkää näppänsä; vaaran on kolmikannan mureneminen, kovat sakot ja pakkosovinnon mahdollisuus. Jos AKT:laiset saavat päähänsä mennä korpilakkoon, työtaistelun laillisuus tai sen taloudelliset seuraukset eivät heitä siinä tilanteessa pahemmin kiinnosta. Änkyräliiton maineessa oleva AKT on vuosikaudet kerännyt verta nenästään; sitä saa mitä tilaa. Se hetki alkaa olla lähellä."

Näin siis paukuttelee kovat piipusta Aamulehti. Lehtä ja sen taustavoimia ei taas yhtään kiinnosta työläisten asema nyky-yhteiskunnassa.

globaali orjuus. Tulevana aikana, jos ja kun ihmiskunta vielä palaa evoluution tielle, orjuutta ei enää esiinny.

Lisätuotteen synty perustui työöhön, aineellisen tuotannon kehittämiseen ja ihmisen kykyyn käyttää aivojaan. Henksen puolen kehittymättömyys puolestaan mahdollisti lisätuotteen itsekään anastuksen, joka synnytti ahneuden, riiston, orjuuden, kilpailun ja väkivallan sekä ihmisten ja luonnon laajamittaisen alistamisen ja hyväksikäytön. Näin syntyi oman edun pyynti eli egoismi – ihmiskunnan kulttuurin häpeätahra. Näin syntyi ego eli ihmisyksilön epäsosiaalinen käytös.

Oivallusten tie

Muutos pois orjuudesta on mahdollista. Tarvitaan vain ihmisyksilön tietoisuuden heräämistä, mikä johtaa elämän arvojen muuttamiseen. Se taas johtaa ajattelutavan ja elämäntavan muuttamiseen. Kun riittävän moni irtaantuu vallitsevasta kapitalistisesta ajattelutavasta ja elämäntavasta, seurauksena on yhteiskuntatavan muutos. Tietoiset ihmiset haluavat elää toisenlaisessa maailmassa, joten kehitys vie vääjäämättä sosialismin ja kommunismin.

Oivallusten tie kuvaa A. ihmisyksilön tietoisuuden kehittymistä eli oman egon vallan kumoamista ja B. ihmiskunnan kollektiivisen tietoisuuden tason kehittymistä ja yhteiskunnan muuttamista inhimillisemmäksi ja luontoystäväisemmäksi. Oivallusten tie kuvaa ihmisen arvomaailman muuttamista ja ihmisen elämäntavain valintojen muuttamista. Tämä merkitsee tietoisuuden vallankumousta, henkistä kehittymistä, sisäistä muutosprosessia, henkilökohtaista vallankumousta. Onnettomasta ihmisestä tulee onnellinen. Kärsimyksen maailmasta tulee paratiisi maan päälle. Henkinen kasvu tarkoittaa yksinkertaisesti omaksi tulemistä. Maailma ja ihmisten elämä on ihmisten itsensä luomaa. Jokainen yksilö luo oman elämänsä omilla valinnoillaan ja nykyinen yleinen "elämännenä" on seurausta yksilöiden valintojen summasta.

Ego hallitsee ihmisten sisäisessä maailmassa ja seuraukset näkyvät ulkoisessa maailmassa. Sen vuoksi on paljon kärsimystä. Egon vallan kumoaminen poistaisi tämän kärsimyksen.

Rafael Lehtinen

Hakaristilippumme

On paljastunut Bushin koalition järjestelmällinen kidutustoiminta ympäri maailman. Pahan akselin kuuluvat Usa, Iso-Britannia, Tanska ja moni muu. Tässä olisi Ben Z-witsille suomettumisaiehe. Ben voisi osoittaa olevansa ajan tasalla ja vaatia Yleä tilille Usan perseennuolemisen sijaan, että on jämähtänyt 70-luulle. Ylehen jaihuhi demokraattisista ja vapaista Irakin vaaeleista ikään kuin ei tietäisi, että Usa päätti sen mitkä puolueet saivat olla ehdolla näissä vaaeleissa. Kuinka vapaista vaaeleista voi edes puhua miehittetyssä valtiossa, kun vain toistaa CNN :n ja BBC :n. noiden kahden sotaa käyvän maan propagandakoneistojen propagandaa - kuin puhumaan opetettu papukaija? Irakissa kansanmurha tapahtuu 110-prosentilla varmuudella. Usalaiset ampuvat myös liittolaisia. Se onkin ainoa hyvä uutinen Irakista.

Suurta Saatanaa ei saisi kuulemma demonisoida eikä hänen noin 58 miljoonaa saatananpalvojaansa. Usassa on siten maailman suurin saatananpalvojain laikko. "Usaa ei saisi eristää." Usalla on tapana demonisoida. Niiden presidentit ovat näkevinään pikkupurija joka nurkassa, milloin ne ovat olleet kommunisteja - ja nyt meissä jokaisessa asuu pikkuterroristi, jonka kimppuun Usa haluaa hyökätä. Ensint otamalla sormenjälkemme tati iiristunnisteemme, sitten tilittietomme, ruokavaliomme, matkasuunnitelmamme - ja jos EU ystävällisesti ja alamaisesti suo - ties vaikka sisäelimemme, jos usalaiten päähän palkkää näitä pyytää. En usko, että niistä on apua. Usuista terroristeista ei ole tietoja ja itsensä räjäyttäneiden tunnisteilla ei esteti mitään, ei edes jälkiviivisautta. Tuopahan matkustajille epävarman tunteen, että mihin tiedostoja tullaan käyttämään. Ennen tarkkailtiin rikollisia, nyt tavallisia ihmisiä. Bushin motto on : Kaikki ovat potentiaalisia rikollisia, kunnes tosin todistetaan.

Ei tässä vielä kaikki! EU on mennyt niin pitkälle Suuren Saatanan palvonnessa, että on taipunut (usalaisten pyynnöstä) rekisteröimään tekstiviestit, sähköpostit ja internetsivut, joilla käyt, ja mihin

Hannu Alm

Fallujan sotarikos

Viime syksynä jenkkin suorittama Fallujan kaupungin valtaus on maailmalla jäänyt outoon uutis-pimentoon. Suomalaiset, etenkin oikeistolaiset ovat kertoneet asiasta kovin vähän. Johtuneeko sotatapahtuman vähemmästä sankarilappudesta. Jenkeille syntyi raskaat tappiot valtuksessa, noin 80 kaatunutta on luonnollisesti sotapropagandaa eli ei uskottava. Irakilaisen tappioiksi ilmoitettiin 2000 kuollutta ns. sissiä. Silminnäkijöiden kuvausten mukaan myös parivuotiaat lapset laskettiin lukuun. Kuolleitten irakilaisten oikea määrä lienee 10.000 ja 50.000 välillä.

Fallujan valtuksessa käytettiin napalmia, rypälepommeja ja sinappikaasua, siis kansainvälisten sopimusten kiellemiä aseita. Jopa Irakin terveysministeriö ilmoitti lukuisten ruumiiden olevan tunnistamattomia napalmien ja sinappikaasun aiheuttamien vammojen takia. Kun USA

matkustat. (EU :n oikeusministerien periaatesopimus, 2.12.2004). Tämän mukaan tietoja säilötään 6 - 12 kuukautta. Missä on yksityisyyden suoja? Avataanko vielä kirjoitteen ennen kuin ne menevät perille? Tämähän tekee Suposta työttömän! Sen ei tarvitse enää kyttää teletunnisteita laittomasta - tästeden sen tekevät telelaitokset. EU :n motto onkiin selvästi vanha tuttu : "Luottamus hyvä, kontrolli parempi" ...

Eniten minua kuitenkin hävettää media. Sen pitäisi välittää tietoa, ei propagandaa. Sen pitäisi herättää ajatuksia, ei vaieta. Se on mukamas vullas vaihtokoiria. Näin ne puhuvat vuosikymmeniä sitten kun pitivät tietoa ja sen julkaisemista tiedeiden ja sivistyksen avaimena. Idealistista. Nyt nämä porvarilehdet painavat ainoastaan paljon lehteä ja myyvät sitä (iteitään).

Tästä voi päätellä, että Suomenkin hallituksessa sanojen ja tekojen ristiriita on kuin Usassa: Kaikki on siirappista ja makeaa kuin Hollywood-elokuvassa, on upseeria ja herrasmiestä, mutta todellisuus on pommitettuja kaupunkieja ja kidutettuja ihmisiä. Minä en voi ylpeillä sillä, että jälleen, yli 60:n vuoden jälkeen, Suomi on mukana tuottamassa yhtä suurvaltaa, jonka propaganda on hyvää, mutta teot yhtä pahat kuin Hitlerillä.

Tiedän useita "ihmisarvon, vapauden ja demokratian puolustajaa". Suurin heistä oli Adolf Hitler - ja ne muut ovat olleet Usan presidenttejä. Yhteistä näille on ollut se, että he ovat tuoneet harvoille "demokratiaa" ja enemmistö on saanut pärjätä omillaan. Aikoinaan Usassa "demokratia" koski vain valkoista miestä, mutta ei punaista, mustaa eikä keltaista. Niin myöskin kuin 60-luvun lopulla mustat marssivat äänioikeutensa puolesta. Siten Usassa jonkin sortin demokratiaakin on varsin uusi asia. Harva siellä näestään (noin 30%), kun pitää politiikkaan vaikuttamista mahdollittomana. Täälliseille demokratielle en anna mitään arvoa. Se on sellaista sontaa, että sanat vapaus ja demokratia alkavat jo iljettä.

Haagin sotarikosoikeuteen pitäisi kiireesti saada herrat Bush, Blair, Powell, Sharon ja Putin. Jugoslavian sotarikolliset ja Osama ovat pyhäkouluopioita edellisten rinnalla.

Reino Welling
Jämsänkoski

Lakkokenraali

Tukea **Kansan äänelle**

Hannu Kautto 60,00 e, Heikki Männikkö 75,00 e, Reijo Katajaranta 20,00 e, Tarja Männikkö 111,00 e, Eira Kärki 25,00 e, Juhani Tanski 32,00 e, Ari Stenvall 14,65 e, Jaska Muilu 5,00 e, Kalle Wahrman 10,00, Esko Koivisto 60,00 e, Esko Auervuolle 10,00 e ja lipaskeräyksestä Wäinö Pietikäinen tilittänyt 75,05 e

OKO 554114-227966

Toveri Heino Havian muistolle

Pitkään tuntema toverimme ja ystäväme Heino Havia kuoli 10.4.2005 Helsingissä. Heino syntyi 24.6.1924 Nilsissä isoon sisarusparveen. Kansalaissodan jälkeen ajat olivat 20-30 luvulla toimeentulon kannalta huonot. Tämän sai myös Heino kokea hyvin nuorena. Jo kymmenvuotiaana oli lähettävä isän mukana metsätöihin. Nuoruus olikin kova koulu, joka säilyi muistissa koko loppuun. Elämä muuttui 18-vuotiaana, jolloin oli vuorossa armeija ja kaksi vuotta rintamapalvelua. Armeijassa hankittu sähköttäjän koulutus ohjasi Heinin sodan jälkeen ensin sähköttäjän ammattiin. Tämän jälkeen seurasi 50- luvun alussa muutto Helsinkiin, jossa työtä löytyi Helsingin puhelin yhdistykseltä, jonka leivissä Heino hoiti puhelin-asentajan tehtäviä eläkeikänsä saakka. Oman asunon hankkiminen oli sekin vielä 50-60- luvulla työn takana ja niinpä Heino hoiteli myös sivutoimisen talonmiehen hommia.

Mutta elämän kokemus ohjasi Heinin kuten monet hänen sisarusistaankin työväenliikkeen piiriin. Ja siellä me kaikki tunsimme hänet ahkerana ja luotettavana ystävänä sekä toverina. Puolueen jäsenyyteen Heino tuli v. 1960. Näinä vuosina

hoidettiin järjestöjen toimesta jäteparikeräystä, mitä työtä myös Heino järjesteli. Samaten organisoitiin veroilmoitusten täyttöpalvelua, jossa Heino tunnettiin tarkkana veroilmoitusten täyttäjänä. Nämä ovat vain esimerkkejä niistä monista taitoa vaativista tehtävistä, joihin Heino antoi panoksensa. Mutta ominta Heinolle oli kuitenkin työväen kulttuurin vaaliminen. Malmin Työväen näyttämön monet roolit Heino suoritti maineikkaasti. Myös näyttämön kulisista ja rekvisiitoista paljastui useasti Heinin käden jälki. Ja tämän kaiken ohella Heinolle hyvin rakas oli haitari, jonka kanssa hän useasti esiintyi järjestöjen pikkujouluissa, vappujuhlissa ja muissa riennoissa. Sormet eivät enää näppäile haitaria. On tullut Heinin vuoro lähteä pois. Me kaikki jäämme kaipaamaan esimerkillistä ja pitkäaikaista toveriamme.

EU:n Vastainen Kansanrintama ry. Kommunistien Hermannin-Vallilan osasto ry.

Opintopiiri Uusi Sirola

jatkaa Hermannin kerholla, os. Hämeentie 67 joka toinen sunnuntai klo 19.00. Aiheena on historiallinen materialismi.

- Su 8.5. Reijo Katajaranta alustaa aiheesta Valtio ja vallankumous
- Su 22.5. Heikki Männikkö alustaa aiheesta Yhteiskunnallisen tajunnan muodot.
- Su 5.6. Heikki Männikkö alustaa aiheesta sosialismi ja kommunismi.

Esitys Porvoon kirjastolle

Me allekirjoittaneet esitämme, että kirjasto toteuttaa ensi vuonna kirja tapahtuman aiheena 50 vuotta yleislakosta 1956.

Asian puitteissa voisi esitellä kirjallisuutta koskien yleislakkoa, lakkoja Suomessa ja työtaisteluja käsittelevää kauno- ja asia kirjallisuutta.

Yleislakko keväällä 1956 oli SAK:n vahva voimannäyttö, joka ajoi poliittisesti hyvin epävarmassa tilanteessa olleen Suomen pahaan yhteiskunnalliseen kriisiin. Hallitus oli tuolloin vailla vahvaa johtoa, kun pääministeri Urho Kekkonen oltiin hetkeä aikaisemmin valittu kuuluisassa lippuäänestyksessä yhdellä äänellä Suomen tasavallan presidentiksi. Kekkonen astuessa virkaansa 1. päivänä maaliskuuta, alkoi samana päivänä yleislakko pysäyttäen Suomen.

Vuoden 1956 yleislakon taustalla oli sodan jälkeen tapahtunut hintojen ja palkkojen välinen jatkuva kilpajuoksu, jota eri hallitukset olivat vuoron perään yrittäneet hillitä erilaisilla subventioilla. Suomen talous oli pitkälle 1950-luvun puoliväliin saakka erilaisilla hintarajoituksilla, tuotantokäytöksillä ja tavarakäytöksillä hyvin voimakkaasti säädelty.

Eduskunta purki palkka- ja hintasääntöjen hylkäämällä valtalin vuonna 1955. Vaikka Suomen ammattiyhdistysten keskusliitto SAK ja

Suomen työnantajain keskusliitto STK olivat aikaisemmin sopineet palkkojen indeksisidonnaisuuden jatkumisesta myös säännöstelyn purkautuessa, oli silloinen yhteiskunta kuitenkin erittäin huonosti valmistautunut kyseiseen muutokseen. Hintasääntöjen päätyttyä tammi-kuussa 1956 elinkustannukset lähtivät nopeaan nousuun. Maatalous- ja teollisuus tuottajat nostivat maitotuotteidensa hintoja ja myös asuntojen vuokrat nousivat jyrkästi.

Tämän perusteella SAK vaati hintojen alentamista, johon hallituksella ei valtaain hylkäämisen jälkeen enää ollut valtuuksia. Hallitus oli presidentinvaalien takia toimintakyvyttöön eikä kyennyt ohjaamaan tulenarkaa kehitystä.

Työmarkkinaosapuolten, Suomen ammattiyhdistysten keskusliiton SAK:n ja Suomen työnantajain keskusliiton STK:n välinen kiista palkoista lukkiutui. Yleislakko pysäytti koko Suomen seuraavien 19 päivän ajaksi.

Yleislakolla oli laaja työehtopoliittinen merkitys. On sanottu, että yleislakko istui hiljaisena edustajana neuvottelupöydässä aina vuoteen 1967 saakka jolloin sovittiin ensimmäinen ns. tulopoliittinen kokonaisratkaisu, "Liinamaa ykkönen".

Kalevi Wahrman

SFT toimii

Kokoonnumme sunnuntaina 8.5.2005 Malmin hautausmaan pääportille klo 11.00. Laskemme kukkalaitteen Punaisten ja viime sodassa vakuumuksensa puolesta toleitettujen muistomerkillle. Järjestöliput mukaan.

Kokoonnumme maanantaina 9.5.2005 Myllypuron ostarilla klo 17.15. Sieltä jatkamme Kivikossa olevalle Neuvostosotilaiden muistomerkillle, jossa laskemme kukkalaitteen. Järjestöliput mukaan.

Kommunistien Hermannin-Vallilan osaston vuosikokous maanantaina 30.5.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Esillä sääntöjen määräämät vuosikokousasiat sekä kesän ja syksyn toimintaan liittyviä asioita. Ajankohtaisesta tilanteesta puheenvuoron käyttää Reijo Katajaranta.

Hermannin Naisten opintoiloma 16.5. klo 18.00 Hermannin kerholla. Käsitellään SNDL:n historiaa Akkain aherrusta-kirjan pohjalta. ervetuloa

Kommunistien Hermannin Vallilan osaston johtokunnan kokous torstaina 26.5.2005 klo 18.00 Männiköllä, Vellamonkatu 6 A 1. Käsitellään vuosikokousasiat ja kesän toimintaa. Tervetuloa.

EU:n Vastaisen Kansanrintaman johtokunnan kokous ja samalla järjestäytymiskokous pidetään keskiviikkona 18.5.2005 klo 18.00 Hermannin kerholla, Hämeentie 67. Käsitellään "EU-käsissä tiedotuskampanjan kehittymistä" sekä muuta kesän ja syksyn toimintaa. Ajankohtaisen poliittisen tilannekatsauksen pitää Pekka Tiainen. Tervetuloa

KTP:n Helsingin piirin vuosikokous Männiköllä ke 8.6.2005 klo 18.00. Esillä sääntöjen määräämät vuosikokousasiat. Järjestöllisestä ja poliittisesta tilanteesta alustaa Heikki Männikkö.

Kansan äänen Vappujuhla

Heti Vappumarssin ja Tokoinrannan juhlan jälkeen

Vapunpäivänä alk. noin klo 14.00

Kirvesmiesten kerholla, Mäkelänkatu 8

Avaus: Timo Kangasmaa (SFT)

Vappupuhe: Heikki Männikkö

Ohjelmassa Konnakööri, Bertta Laine, ym.

Buffetista löytyy nakkeja ja perunasalaattia, kahvia ja voileipiä,

Järjestää Kansan äänen julkaisijajärjestöt

Valterille

EU:n Vastainen Kansanrintama on varannut kirpputoripaikan Helsingissä Valterilta, Aleksis Kivenkatu 17 lauantaina ja sunnuntaina 14.-15.5.2005. Myyntiaika on klo 9.00 - 15.00. Pöytänumero on 829.

Tarvitsemme puhdasta ja hyväkuntoista kirpputori-tavaraa, jonka voi toimittaa paikan päälle tai etukäteen soittamalla joko Tarja Männikölle p. 701 2628 tai Esko Auervuolle p. 694 9307.

Rahaa tarvitaan Kansan äänen julkaisemiseen ja kaikkeen muuhun toiminnan pyrittämiseen. Itseltäsi, ystävilta ja tutuilta löytyy varmasti käyttökelpoista tavaraa, joita itse ei enää tarvitse, jotta se menee kirpputorilla kaupaksi.

Kiitokset kaikille niille, jotka ovat jo aiemmin tavaraa tuoneet ja näin auttaneet toimintaamme.

Kansan ääni

Helsingin Lähiradiossa

100,3 MHz

Keskiviikkona

- 04.05.2005

- 01.06.2005

klo 19.00-19.30

SFT Lähiradiossa

100,3 MHz

jokaisen kuun viimeisenä keskiviikkona klo 20.00 -20.30.

EU:n vastainen kansanrintama ry

www.euvkr.com

euvkr@euvkr.com

Muutosvoimat Suomi rp

www.muutosvoimat-suomi.fi

muutosvoimat@kaapeli.fi

Kommunistien Liitto ry

http://kommunistienliitto.tk/

Juche-aatteen opintoyhdistys -

The Society for Study of the Juche idea

Kytömaantie 174, 32200 Loimaa, fax (02) 762 2444

http://juche.vunet.org/

juche.aate@saunalahti.fi

Pyydy suomenkielisiä aineistoja korealaisesta sosialismista!

KOMINFORM

Ikkuna todelliseen maailmaan

www.kominfo.pp.fi

Maksuton internet-utispalvelu. Liity maksuttomille englanninkielisille postityslistoille! Web-sivuilla suomenkielisiä katsauksia sekä luokkataistelun että geopolitiikan näkökulmista.

PL 66, 00841 Helsinki

p. 040-717 7941, fax (09) 759 1081

Kommunistit keskustelivat voimien yhdistämisestä

Hermannin kerholla mietittiin, kuinka marxilais-leniniläinen ja vasemmistolainen liike saataisiin nousuun Suomessa.

Helsingissä järjestettiin Hermannin kerholla 6. huhtikuuta kommunistien keskustelutilaisuus aiheena ”Miten eteenpäin marxilais-leniniläisessä ja vasemmistolaisessa liikkeessä”. Tilaisuus keräsi paikalle kolmisenkymmentä kommunistia SKP:sta, Kommunistien Liitosta ja Kommunistisesta nuorisoliitosta. Sen sijaan KTP:n jäseniä ei paikalla nähty.

Tilaisuus oli ennen kaikkea keskustelutilaisuus, jossa päätettiin ainoastaan siitä, että työtä ja mielipiteiden vaihtoa kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden edellytysten kehittämiseksi jatketaan edelleen. Keskustelu oli asiallista ja monipuolista. Sen kuluessa sivuttiin monia kommunistisen liikkeen ongelmakohtia ja ”kiviä niin sanotusti käänneltiin ympäri”.

Tilaisuudessa esitettiin kaksi alustavaa puheenvuoroa. SKP:n osalta alusti Yrjö Hakanan ja Kommunistien Liiton osalta Heikki Männikkö.

Alustavassa puheenvuorossaan Yrjö Hakanan painotti ajankohtaiseen politiikkaan ja toimintaan liittyviä kysymyksiä jättäen kommunistisen liikkeen aatteelliset ja teoreettiset ongelmakysymykset vähemmälle. Pääoman hyökkäys kiihtyy koko ajan ja taistelu työn ja pääoman välillä kärjistyy objektiivisesti. Ay-liikkeessäkin jäsenmäärä on kääntynyt laskuun. Hyvin vakava tilanne rauhantyon osalta on, että Suomen ilmatilassa pidetään 13.-27. toukokuuta suuri ilmasotaharjoitus, johon osallistuu lukuisia Nato-maita USA mukaan lukien. Yksikään eduskuntapuolue ei ole kyseenalaistanut sotaharjoitusta.

Hakanen ei nähnyt mitään suuria eroja SKP:n ja Kommunistien Liiton poliittisissa linjauksissa ja kiirehti kommunistien yhdistämistä yhden puolueen alle. Hakanen esitti kolmen kohdan ohjelmaa yhteistyön tiivistämiseksi ja edellytysten luomiseksi voimien yhdistämiseksi. Ensiksi: Yhteistyö poliittisen toiminnan saralla, kuten ilmasotaharjoituksen tuomitsemiseksi. Toiseksi: Aatteellisen työn alalla järjestää lisää vastaavia seminaareja ja myös opin-

toiminnassa voidaan tehdä yhteistyötä. Kolmanneksi: Järjestötoiminnan puolella tulee tehdä työtä kommunistien yhdistämiseksi yhden puolueen puitteisiin.

Heikki Männikkö puolestaan totesi, että vasta nyt keskustelimme asioista jotka olisi tullut selvittää 1980-luvun puolivälissä. Silloin tiedonantajaliikkeessä eriytyivät mm. monopolien vastaista yhteisrintamaa, marxismi-leninismien merkitystä ja kommunistisen liikkeen taktiikkaa koskevat näkemykset eri suuntiin. Eri mieltä oltiin mm. suhteesta Vasemmistoliittoon, Gorbatshevin Neuvostoliittoon sekä kommunistisen ja työväenliikkeen hajoamisen syihin liittyvistä kysymyksistä, eikä näitä kysymyksiä sen jälkeen ole yhdessä käsitelty. Sama tilanne lienee koko kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä.

Männikkön mukaan ratkaisevaa kommunistien yhdistymiselle on yhteinen tieteellinen perusta, marxismi-leninismi, joka on yhtenevä työväenluokan etujen kanssa. Männikkö näki, että SKP:n asiakirjoissa asiat eivät ole esitetty niin, että ne kestäisivät teoreettisen tarkastelun. Esim. SKP:n päälinjasta ja demokraattisen rintaman taktiikasta ei löydy kunnon kirjausta.

Viime aikojen kokemukset osoittavat, että kommunistit voivat tehdä yhteistyötä nykyiselläänkin kaikissa kysymyksissä. Kestämätön tilanne olisi se, että yritettäisiin kehittää yhteistä järjestöä ilman yhtenäistä aatteellista perustaa. Tänään Suomen ja koko maailman kommunistiselta liikkeeltä puuttuu yhtenäinen kapitalisminvastainen luokkataistelutaktiikka, jollainen meillä oli vielä 70-luvulla. Kun neuvottelemme kommunistien voimienyhdistämisestä, niin tärkeintä on päästä yksimielisyyteen juuri aatteellisista ja teoreettisista kysymyksistä, jotka muodostavat kommunistien yhdistämistä yhden käytännön politiikkaa arvioimaan.

Pekka Tiainen arvosteli Suomen kommunistisissa liikkeissä esiintyvää liiallista sentralismia. Kysymys on puolueesta. Ollaan toteuttamassa muka demokraattista sentralismia, mutta käytännössä pelkkää sanelua, sentralismia. Tällaisen käytännön

mukaisesti puolueen johto määrittelee kysymykset, joista voidaan tai ei voida keskustella. Puolueen johto myös valmistelelee kokouksensa siten, ettei sen asema joudu kyseenalaiseksi. Kaikki kritiikkiä esittävät tai johdon mielipiteistä poikkeavat kyseenalaistetaan. Tietenkin demokraattinen sentralismi oli tarpeen sata vuotta sitten Venäjällä, kun tsaarista oltiin kaatamassa ja sentralismia voidaan tarvita edelleenkin todellisissa kriisitilanteissa. Kuitenkin normaalioloissa erilaisia mielipiteitä puolueessa on sallittava. Sentralismi tällöin vain vangistaa ja kuolettaa puoluetta.

Matti Laitinen oli vahvasti sitä mieltä, että sodat on sodittu, kostot on kostettu ja vittuut on vittuultu. Tarvittaisiin yhteinen forumi, jolla voisi keskustella avoimesti eri painotuksista. Yhteisessä piirikoulussa voisi käyttää kaikkien tahojen alustajia. Tiedonantajassa ja Kansan äänessä voisi julkaista eri osapuolia edustavien kommunistien artikkeleita tärkeistä asioista.

Kalevi Wahrmanin mukaan meillä ei ole syytä itseruokintaan. Kaikki ongelmat eivät ole johtuneet meistä itsestämme, vaan vastustajakin on ollut niitä meille aiheuttamassa. Wahrman katsoi, että kommunistien yhdistymisprosessi on selkeästi menossa. Siksi mekin olemme nyt täällä paikalla. Näkökantojen eroavaisuutta meillä tuntuisi olevan esimerkiksi suhteessa demokraattisen rintaman rakentamiseen. SKP näyttäisi suuntautuvan ikään kuin rakentamalla itsensä joukkojärjestöä kansalaisliikkeissä. Me Kommunistien Liitosta taas katsomme, että kommunistien on oltava itsenäisenä osana, hiivana, demokraattisessa rintamassa. Joskus erimielisyydet johtuvat siitä, että ymmärrämme jotkut asiat eri tavalla. Ainoa tie eteenpäin meillä on toiminnallisen yhteistyön kehittäminen kaikkien suomalaisten kommunistien kesken.

Vappu Helsingissä

Ensin Eläintarhaan

Helsingissä kokoonnumme perinteisesti vappu-aamuna SFT:n järjestämään muistotilaisuuteen Helsingin Eläintarhaan valtakunnalliselle puusta muistomerkillä klo 09.00. SFT kutsuu yhteiseen muistotilaisuuteen kaikki työväenjärjestöt. Puheenvuoron tilaisuudessa käyttää Timo Kangasmaa. Otetaan järjestöliput mukaan. Tervetuloa. Toivomme runsasta osanottoa.

Sitten Vappumarssille

Helsingin vappumarssitoimikunta järjestää perinteiseen tapaan vappumarssin. Vappumarssia varten kokoonnutaan VR:n makasiinille klo 10.00. Vappumarssi Hakaniementorille ja Tokoin rantaan lähtee klo 11.00. Vappumarssia vauhdittavat Vappumarssitoimikunnan puhaltajat. Kulkue järjestäytyy makasiinilla eduskuntatalon puoleiselle rampille. Tervetuloa marssille. Osasto- ja järjestöliput mukaan sekä paljon banderolleja.

Juhlat Tokoinrannassa

Helsingin vappumarssitoimikunta järjestää heti vappumarssin jälkeen n. klo 11.45 Tokoin Rannassa vappujuhlan. Tokoin rannassa puhuvat mm. Erkki Susi (SKP), valt. tri Pekka Tiainen (EU:n vastainen kansanrintama), Hannu Tuominen (KTP) ja Soran Zaki Irakin Kommunistisen Työväenpuolueen Suomen osastosta. Esiintyjäinä Tokoin Rannassa mm. Heinäsirkka, ja Stilimba-yhtye. Tilaisuuden juontaa Helsingin dem. naisten puheenjohtaja Leena Brunberg. Tervetuloa kaikki paikalle.

Lopuksi Kirvesmiesten kerholle

Kansan äänen julkaisijajärjestöt sekä Hermannin naiset järjestävät vappumarssin ja Tokoin rannan vappujuhlan jälkeen perinteisen vappujuhlan Helsingin Kirvesmiesten kerholla, Mäkelänkatu 8 alk. klo 14.00. Huomatkaa poikkeuksellinen paikka, joka johtuu siitä, että Hermannin kerho on sunnuntaisin päivällä aina muiden varaama. Juhlassa esiintyy mm. Konnakööri. Lisäksi muuta ohjelmaa. Tilaisuuden avauspuheenvuoron käyttää SFT:n puheenjohtaja Timo Kangasmaa. Vappupuheenvuoron käyttää EU:n Vastaisen kansanrintaman puheenjohtaja Heikki Männikkö. Tarjolla hyvät voileipä- ja pullakahvit sekä hernekeittoa. Tervetuloa ja kaikki paikalle.

Toritilaisuus EU:n perustuslaista Porvoossa 14.5.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää toritilaisuuden Porvoon torilla lauantaina 14.5.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan ääni-lehteä.

Paikalla puhuvat mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Kommunistien liiton puheenjohtaja Kalevi Wahrman Porvoosta, Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen ja monet muut.

Porvoolaiset. Olette tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaittimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.

Infotilaisuus EU:n perustuslaista Helsingissä 4.6.2005

EU:n Vastainen Kansanrintama järjestää infotilaisuuden Hakaniemen torin laidalla lauantaina 4.6.2005 klo 11.00 - 13.00. Tilaisuudessa käytämme kaiuttimia ja jaamme Kansan ääni-lehteä.

Paikalla puhuvat mm. EUVKr:n puheenjohtaja Heikki Männikkö Helsingistä, Kansan äänen päätoimittaja Reijo Katajaranta, Työministeriön neuvotteleva virkamies Pekka Tiainen ja monet muut.

Kaikki asiasta kiinnostuneet tervetulleita kuulemaan tärkeätä informaatiota EU:n perustuslaista ja keskustelemaan siitä paikallaolevien kanssa. Myös oman mielipiteen ilmaiseminen kaittimen avulla on mahdollista.

Järjestää EU:n Vastainen Kansanrintama ry.